

บทนำ

ติดค้าง

“วอสอง วอสอง เหตุห้าหนึ่งหนึ่ง พิกัดก่อนถึงสี่แยกตำบล... สองกิโลเมตร มีรถได้รับความเสียหายหนึ่งคัน ยังไม่ทราบจำนวนผู้บาดเจ็บ หรือเสียชีวิต เจ้าหน้าที่ท่านใดอยู่ใกล้...”

เสียงสัญญาณแจ้งเหตุห้าหนึ่งหนึ่ง โคดอันหมายถึงได้เกิดเหตุระเบิด ขึ้นแล้ว ดังระรัวผ่านวิทยุสื่อสาร

เอี้ยด...!

ร้อยเอก ชานนท์ กระโดดสูง ผู้กองหนุ่มซึ่งใกล้ปลดประจำการในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้าแตะเบรกกะทันหันจนรถจักรยานยนต์สายสะบัด ต้องเหยียดขาข้างหนึ่งลงพื้นช่วยประคองจึงสามารถควบคุมเหล็กกล้าทั้งคันที่คร่อมอยู่ไม่ให้ต้องเทกระจัดทั้งคนทั้งรถไปข้างทาง

“วอคุณย์ วอคุณย์ ร้อยเอก ชานนท์ กระโดดสูง ท่านาที่จะถึงที่เกิดเหตุ”

ชายหนุ่มหยิบวิทยุสื่อสารข้างเอวขึ้นมารับคำสั่ง แล้วเสียบมันกลับเข้าไปยังเข็มขัดข้างเอวตามเดิม ในขณะที่เสียงดังตอบกลับจากวิทยุสื่อสาร

เร็วรี่ถีกระชั้น

“วอคุนย์คุนย์ วอคุนย์คุนย์ สถานที่ยังไม่เคลียร์ ระวังอันตรายด้วย” วอคุนย์คุนย์ หมายถึงให้คอยก่อนจะรับคำสั่งอีกที อย่าเพิ่งผลิผลามทำการใด โดยพลการ

ผู้กองหนุ่มรับคำสั่งนั้นโดยการพยักหน้าเพราะเขาได้เก็บวิทยุสื่อสารของตนเข้าที่แล้ว สองมือขณะที่ยืนเงยหน้าดูสัญญาณดังขึ้นจึงจับมันที่แฮนด์รถจักรยานยนต์ทั้งสองข้างและบิดพาเจ้าเหล็กกล้าทั้งคันพุ่งออกจากที่

บรีน!

เสียงเบรกรถจักรยานยนต์ดังขรมประกาศคัดค้านต่อไอเสีย พอๆ กับเสียงหัวใจหนุ่มแน่นที่เต้นตุดด้วยแรงอัดมหาศาลจากแรงกระตุ้นความรู้สึกรื่นเริงคิดจนสะท้าน

พิกัดที่ได้คือแยกหนึ่งของอำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ยังระอุไปด้วยเหตุก่อการร้ายสร้างสถานการณ์แทบทุกหย่อมหญ้า

ร้อยเอก ชานนท์ กระโดดสูง ทหารหนุ่มจากรั้วโรงเรียนนายสิบทหารบกชั้นเยี่ยมรุ่นที่แปด เลือกเป็นอาสาสมัครประจำการลงใต้ ภายหลังได้รับเลื่อนยศเป็นจ่าสิบเอกในวัยยี่สิบหกปีไม่กี่วัน และประจำการมาแล้วถึงสี่ปี กับอีกเกือบหกเดือนเต็ม เขาทุ่มเทเวลาและกำลังให้แก่ภาระหนักบนบ่าในฐานะทหารกล้าของชาติอย่างไม่หวั่นเกรงความตาย บุกทะลวงทุกเหตุการณ์ จนหลายครั้งหลายคราก็ได้เป็นหนึ่งในผู้กล้าอันหนึ่งรักษาตัวอยู่บนเตียงผู้ป่วยไปเกือบเดือน

ความตายไม่ใช่เรื่องไกลตัว แต่ความตายไม่ใช่ใครก็สามารถเอามันมามอบให้ใครอีกคนได้ตามอำเภอใจ!

เขาไม่ใช่คนชอบขัดศรัทธาของผู้อื่น แต่เป็นเพียงบุคคลซึ่งไม่ชอบความเดือดร้อนอันเกิดจากความศรัทธาที่ขัดแย้งกัน!

วี๊ดดด!

ผู้กองหนุ่มหักหัวรถเลี้ยวขวาในระดับความเร็วที่เสียวามไปทั้งร่าง ทันทีที่เจอสี่แยก แต่เขาก็ไม่ได้สะทกสะท้านใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแค่จ้องตรงไปเบื้องหน้า และบิดคันเร่งเพิ่มขึ้นจนเกือบจะมิดไม์ล์

“ช่วยด้วย...อู๊ป!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือของเด็กสาววัยใกล้สิบแปดปีบริบูรณ์ ถูกปิดกั้นด้วยฝ่ามืออวบอ้อมของชายวัยกลางคนซึ่งใบหน้าและร่างกายอบไปด้วยโลหิต เช่นเดียวกับบริเวณโดยรอบที่เจิ่งนองไปด้วยลำธารเลือดและกลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้งผสมผสานกลิ่นคาวอันรุนแรง ทั้งชวนสะอิดสะเอียนและสังเวชใจสุดประมาถ

บนท้องถนนปรากฏรถเก๋งสีดำคันหนึ่งซึ่งเสียหลักครูดไปกับพื้นคอนกรีตยาวกว่าร้อยเมตร ล้อรถด้านหลังล้อหนึ่งระเบิดจนไม่เหลือชิ้นดี ตัวรถหมุนคว้างเป็นลูกข่างอยู่หลายตลบก่อนจะหยุดนิ่งกึ่งกลางถนนจากท่ากระสุนปริศนาไม่ทราบทิศทางที่แน่ชัด แต่เป้าหมายมีเพียงจุดเดียวเท่านั้นคือรถเก๋งสีดำซึ่งหมดหนทางจะเยียวยาซ่อมแซมแล้วคันนี้

“ยะ...อย่าพูด” เจ้าของฝ่ามือเคঁนเสียงห้ามปรามอันสั้นพรวด กระแสเสียงนั้นแผ่วเบาถึงขนาดที่ใกล้เพียงไม่กี่คืบยังได้ยินเป็นเพียงเสียงกระซิบ แต่ก็ยังพยายามเคঁนเสียงออกมา “ยะ...เงียบไว้”

“ฮือ!”

เด็กสาวยังไม่รู้อะไร นอกจากความเป็นความตายของบิดาที่เฉียดใกล้เงื้อมมือมัจจุราชเพียงคืบ แผ่นหลังซึ่งเธอกำลังวางมือทาบอยู่เหนือไปด้วยความขั่นเหนียว คลองจักษุก็รับภาพใบหน้าบิดาที่อับย้อมไปด้วยสีแดงสดครึ่งซีก ร่างเล็กพยายามดิ้นรน แต่ก็ถูกร่างหนาหนักของบิดาตรึงไว้ด้วยน้ำหนักร่างกายที่มากกว่า

“ยะ...อย่าดี้อ”

ผู้เป็นบิดาดูเสียงระโห่โรยแรง เขารู้ว่าในใจของลูกนั้นตระหนกถึง

สถานการณ์ที่เผชิญอยู่ดีแล้ว จึงได้แสดงอาการต่อต้านคำพูดของเขาปานนี้ เขาเองก็ไม่ได้อยากจะทำไปโดยต้องปล่อยลูกสาวให้ผจญความเลวร้ายนี้ ต่อเพียงลำพัง

แต่ทุกสิ่งอย่าง...เขาไม่ใช่ผู้กำหนด!

“นะ...หนู ตะ...ต้องรอด หนูต้องเชื่อพ่อ...อีก!” ทั้งที่พยายามสะกดกลิ่นไว้นที่สุดกำลัง แต่โลหิตจำนวนมากหนึ่งก็ยิ่งพุ่งออกจากรากที่กำลังพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะเอ่ยถ้อยคำออกมาให้ลูกเข้าใจมากที่สุด

ลูกสาวอาจไม่ได้ยิน แต่บิดาซึ่งผ่านโลกมามากกว่าสัมผัสได้ถึงอันตรายที่กำลังมุ่งมาที่พวกเขาอีกครั้ง!

“อยู่...นะ...นิ่งๆ”

เขาระจ่างแจ้งตั้งแต่นั้นที่ที่รถถูกกระสุนนัดแรกเจาะตัวผนัง จนคนขับรถของเขาหมดลมหายใจคาที่ ทำให้รถเสียหลักสายสะบัดจนปั่นป่วนขนาดนี้ สิ่งที่เขาที่กำลังเผชิญอยู่ไม่ใช่การสร้างสถานการณ์ธรรมดาๆ แต่พวกเขา กำลังเผชิญหน้ากับอันตรายที่มากกว่าหลายเท่า

“ฮือ...”

พ่อ!

บิดากดเธอลงจนศีรษะติดเบาะนั่ง เพื่อให้พันธर्मซึ่งคนภายนอกจะมองเห็นผ่านกระจก และร่างที่ไซกไปด้วยบาดแผลอวโลहितของบิดาก็พุ่งกายขึ้นคร่อมเหนือร่างเธอไว้

กึกๆ กึกๆ

เด็กสาวหยุดชะงักอาการตื่นในทันที เมื่อได้ยินเสียงประตูที่นับเข้ามาเกือบสองลูกเขย่าแรงๆ หมายถึงกระชากออก หรือลองทดสอบเพื่อหาทางที่จะเข้ามาภายในให้ได้

“ไปกันเถอะแก็ ไปจากที่นี่กันเถอะ”

หญิงสาววัยเพียงบรรลุนิติภาวะได้ไม่ถึงเดือน รูปร่างแบบบางแบบฉบับวัยรุ่นซึ่งกำลังให้ความสนใจเรื่องรูปร่างเป็นพิเศษ เขย่าแขนเพื่อนวัย

เดียวกันที่ยื่นมือไปจับตัวรถ ไมล์ เรียกว่ารถไม่ได้แล้ว ต้องเรียกว่าซากรถ เพราะสภาพพังยับเยินไม่มีชิ้นดี เธอกลัวเหลือเกินด้วยว่ามันจะระเบิดขึ้น ไม่นาทีใดก็หนักหน่วงข้างหน้า ฝ่ามือที่คล้องแขนเพื่อนอยู่จึงขึ้นไปด้วยเหงื่อชุ่มโชก

“เดี๋ยวลี กว่าทหารตำรวจจะมาถึง ถ้ายังมีคนรอดอยู่ข้างในจะตายเอาได้นะ”

จามิกร หญิงสาวที่เพิ่งก้าวข้ามคำว่าเด็กสาวมาได้เพียงสองเดือนเศษๆ ร้องเพื่อนไว้พลางตบบนหลังมือเพื่อนเบาๆ ใช้นิ้วไม่กลัวหรือใจกล้าเกินคนปกติ แต่ในฐานะนักศึกษาพยาบาลวัยยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว เธอไม่อาจนิ่งดูตายทั้งที่รู้เต็มอกนั่นละว่าอันตราย

ถึงการลงใต้มาหนั้นจะไม่ใช่เพื่อการเรียน แต่มาเพื่อร่วมงานศพ ตาหวด คุณตาของมารดาซึ่งเธอเคยได้ใกล้ชิดสมัยเด็กๆ ยามปิดเทอม และวันนี้เธอออกจากบ้านมาซื้อของกับลูกพี่ลูกน้องที่เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เยาว์วัย สมัยที่ยังไม่มีเหตุการณ์ความรุนแรงต่างๆ อย่างเช่นทุกวันนี้

“คนข้างในเป็นยังไงบ้างคะ ได้ยินเสียงฉันไหมคะ!”

หญิงสาวไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปมากกว่านั้น หันไปลองเขย่าประตูที่แน่นเหลือเกินอีกครั้ง พร้อมกับพยายามเพ่งมองเข้าไปและตะโกนขอการตอบสนองจากผู้บาดเจ็บ

“แก...”

“แกไปหาแม่มาให้ฉันสักก่อนซิ เราต้องงัดประตูพังๆ นี้ออก ไม่งั้นจะช่วยคนที่อยู่ข้างในไม่ได้”

จามิกรร้องขอความช่วยเหลือ ชัดถ้อยคำประท้วงของเพื่อนรัก เธอไม่ยอมได้ยินการจูดังใดๆ ที่จะทำให้ผู้บาดเจ็บด้านในต้องเฉียดเข้าใกล้ความตายมากกว่านี้ ใจของเธอเริ่มหนักอึ้งเรื่อยๆ เมื่อเห็นแผ่นหลังของผู้บาดเจ็บยังกระเพื่อมขึ้นลง แต่แผ่วเต็มที แต่นั่นก็คือเครื่องหมายว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่

“จ๋า!”

“เขายังไม่ตาย ฉันกำลังจะเป็นพยาบาลนะ ฉันจะทิ้งคนเจ็บไปเฉยๆ ไม่ได้”

ถ้าต้องทิ้งคนเจ็บที่ยังมีโอกาสรอด ตำแหน่งพยาบาลที่พยายามมาถึง สองปีเต็มๆ นี้ ก็ไม่ต้องไปเรียนต่อมันแล้ว

“แต่รถนี้จะระเบิดหรือเปล่านั้นไม่รู้”

พระระวินท์เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาซึ่งไม่มีจิตใจมุ่งมั่นจะช่วยเหลือใครๆ สนใจเพียงแต่ความเจ็บไข้ได้ป่วยและอันตรายของตนเอง ความกลัวจึง ไม่ได้หายไปไหนเลยไม่ว่าจะโดนเพื่อนรักกระตุ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่มีกลิ่นก๊าซ รถใช้น้ำมันไม่ระเบิดง่ายๆ หลอก เร็วเข้าเถอะนะ เขา หายใจแผ่วลงเรื่อยๆ แล้วนะ”

ผู้บาดเจ็บที่เสียเลือดมากต่อให้มีความอดทนกับความเจ็บปวด ยิ่งยวด ทว่าร่างกายก็ไม่อาจต้านทานอาการขาดเลือดมากขึ้นๆ ทุกที่ได้

“กลับไปถึงบ้าน ฉันจะพียงคุณลงแน่!”

พระระวินท์คาดโทษกระพืดกระพืด แต่ก็หันหลังวิ่งไปข้างทางเพื่อ หาไม้ตามที่เพื่อนต้องการ ครู่เดี๋ยวก็ย้อนกลับมายืนท่อนไม้ไผ่กลมๆ ความ ยาวเกือบสองเมตรท่อนหนึ่งให้

“เจอแต่อันนี้แหละที่พอใช้ได้ ที่เหลือรอบๆ บริเวณนี้มีแต่เศษไม้ทั้ง นั้น”

“มีก้อนหินไหม ดูให้หน่อย” เธออยากจะได้ตัวช่วยเพิ่มอีกสักหน่อย จามิกรไม่ได้มองว่าเพื่อนรักวิ่งกลับไปหรือเดินกลับไป เธอรับท่อน ไม้ไผ่มาและจัดการกระแทกแรงๆ ไปตรงจุดลึกกระดูก เพราะถึงตัวรถจะ บุกเข้าไปค่อนข้างมาก แต่ถ้าเธอกระแทกส่วนที่บิดเข้ามาขวางกั้นประตูตรง นี้ให้พ้นไปได้ ก็จะสามารถเปิดประตูรถได้

“สะเทือนหน่อย แต่อย่าเพิ่งขยับตัวนะคะ คุณลงได้ยืนหนูใช่ไหม อย่าย่างขยับนะคะ”

“หนูได้ยิน หนูจะไม่ขยับ จะไม่ให้พ่อขยับ” แทนที่จะเป็นเสียงผู้ชาย กลับเป็นเสียงเด็กปนสะอื้นของเด็กสาวที่มองไม่เห็นจากในตัวรถแทน

“ยังมีคนอื่นอยู่ตรงนั้นด้วยหรือ หนูเป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนมาก เป็นพิเศษหรือเปล่า แน่นหน้าอก หายใจไม่สะดวกมีไหม”

จามิกรชะงักไปเล็กน้อย มือที่กำลังกระหน่ำทุบชะงักไปเสี้ยววินาที ก่อนจะกลับมาเร่งมือต่อและชักอากาศเจ้าของเสียงที่ได้ยิน ดิจจริง ๆ ที่เธอไม่ยอมทิ้งพวกเขาไปอย่างที่พระวินทร์ประท้วงแล้วประท้วงอีก

“ปวดที่หัวมากๆ เลยค่ะ แต่หนูไม่เป็นไร แต่...พ่อของหนูกำลังจะตาย”

เด็กสาวสามารถพูดได้ เพราะบิดาปล่อยมือที่ปิดปากเธอออกแล้ว ตั้งแต่ที่ได้ยินเสียงผู้หญิงถกเถียงกันอยู่ด้านนอก

“ไม่ต้องกลัวนะ พวกพีโธร. แจ้งตำรวจแล้ว อีกสักพักรถพยาบาลก็จะมาถึง พี่เองก็เป็นนักศึกษาพยาบาล พี่สามารถช่วยดูอาการพ่อหนูเบื้องต้นได้”

ตอนโธร. แจ้งความ พวกเธอได้ยินเสียงล้อรถระเบิดจึงเข้าใจว่าเกิดเหตุระเบิด ไม่ได้โธร. กลับไปแก้ไขหลังจากที่เห็นชัดๆ ว่าเป็นเพียงการเข้าใจผิด

“พ่อ...พ่อหนูเลือดออกเยอะมาก เยอะมากๆ ฮือ!” พอได้ยินว่าใกล้จะได้รับความช่วยเหลือเช่นนั้น เด็กสาวก็ถึงกับร้องไห้โฮ

“อีกนิดเดียวพี่ก็จะเปิดประตูนี้ได้แล้ว อีกนิดเดียว”

ตึก! ตึก! ตึก!

จามิกรเพิ่มกำลังสุดแรงจนรถทั้งคันสั่นสะเทือน ฝ่ามือที่กำลังนอนไม้ก็ปวดหนึบ ประตูกำลังหลุดออกจากตัวรถ

“ได้แล้ว!”

ตุ๊บ!

พระวินท์โยนหินก้อนเท่ากำปั้นสองก้อนลงพื้นอย่างไม่มีเยติ ทั้งที่กว่า

จะเห็นหามาได้นั้นช่างยากเย็น

“คุณลุงเลือดออกมาก แกมาช่วยฉันหน่อย ข้าไปที่เบาะหน้าและดึงเบาะนี้แรงๆ” เพราะตัวรถหมุนไปมาอยู่หลายรอบ กลไกต่างๆ ของตัวรถจึงเสียหายบิดเบี้ยวซ้อนทับกันไปหมด ถ้าไม่มีคนช่วย ช่องว่างเล็กน้อยเท่านี้ไม่เพียงพอให้เธอพาตัวผู้บาดเจ็บออกมาแน่

“ตะ...แต่มีคนอื่นอยู่เบาะหน้านะ”

พระระวินท์แทบร้องไห้ ใบหน้าเหยเกจนบิดเบี้ยว เพราะเบาะหน้ามีคนขับรถนอนหมดลมหายใจอยู่ ทั้งเลือดทั้งบาดแผลเหวอะหวะ เธอยังไม่กล้าเหลือบมองเต็มตา

“พร แกอย่าเพิ่งกลัวสิ เขาก็เป็นคนเหมือนเรานั่นแหละ” คนเหมือนเราที่แค่หมดลมหายใจไปแล้ว ปลอดภัยไปเช่นนั้น แต่ความจริง เธอเองก็ชาลั่น

“จากนี้ไป ฉันจะไม่ไปไหนกับแกอีกแล้ว!” น้ำตาหยดโตๆ ไหลรินจน নয়น์ตาทั้งสองข้างแดงก่ำ

“ดึงแรงๆ เลยนะ”

“ไม่ต้องมาพูดเลย ฮือๆ!”

พระระวินท์ถึงกับร้องไห้โฮอย่างจริงจังและพยายามใช้หางตานำทางผ่านความหวาดกลัวนั้นไปจนถึงที่หมาย แต่กลิ่นคาวเลือดซึ่งโชยขึ้นมาแตะจมูกอย่างรุนแรงก็ทำเอาหญิงสาวต้องปิดปากจับพลัน กลิ่นอาการพะอืดพะอม

“ฉันขอโทษ”

จามิกรู้สึกผิดจนอึดอัดเมื่อเห็นอาการของเพื่อนรัก แต่นั่นก็เพียงเสี้ยวขณะสั้นๆ เพราะผู้บาดเจ็บตรงหน้าอาการสาหัสกว่ามาก ความกลัวไม่ทำให้คนเป็นตาย แต่ความเจ็บปวดกำลังจะทำให้คนบาดเจ็บสิ้นลม!

“คุณลุงยังได้ยินหนูไหมคะ ถ้าได้ยิน ช่วยหนูนิดนึงนะคะ หนูกำลังจะช่วยคุณลุงออกจากรถ”

ตามหลักไม่ควรเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บโดยพลการ ต้องได้รับการประเมินร่างกายอย่างละเอียดเสียก่อนว่าจะต้องยกเคลื่อนย้ายด้วยรูปแบบใดถึงจะส่งผลเสียต่อร่างกายผู้บาดเจ็บน้อยที่สุด แต่ในสถานการณ์เร่งด่วนเช่นนี้ เธอไม่อาจรอได้นานขนาดนั้น เพราะถึงจะเฝ้าปลอบเพื่อนรักไปว่าไม่ได้กลืนกำ้าชกรรมชาติที่นิยมใช้กันมากในยุคน้ำมันแพง แต่ความเป็นจริงเธอได้กลืนน้ำมันจางๆ ซึ่งเป็นไปได้มากกว่ารถคันนี้ใช้น้ำมันเป็นเชื้อเพลิง ถังน้ำมันอาจมีการรั่วไหลและก่อให้เกิดอันตรายที่คาดไม่ถึง

หญิงสาวขยับเข้าไปในรถ โดยไม่ได้สำรวจอาการบาดเจ็บอื่นๆ เพิ่มเติมจากที่เห็นภายนอก เธอสอดมือทั้งสองข้างใต้รักแร้ผู้บาดเจ็บไปประสานกันแน่นตรงอก แล้วออกแรงทั้งหมดที่มีดึงเขาออกมา

ฮีบ...

จามิกรู้ใช้แรงหมดทั้งตัวแล้วจริงๆ แต่ให้ตาย! ผู้บาดเจ็บคนนี้ตัวหนักเกินไป ร่างกายหนาหนักที่ชุ่มไปด้วยเลือดไม่ขยับเลยสักนิด

“ได้หรือยังแก” พระระวินท์ซึ่งหลับตาปีติตลอดเวลาเร่งเร้าเสียงพร่ำความอดทนของเธอจนเจียนจะขาดฝั่งเต็มที

มีความกังวลฉายชัดบนใบหน้าของจามิกร เม็ดเหงื่อเล็กๆ ถึงกับผุดขึ้นมาประกาศความยากลำบากบนหน้าผาก ทว่าหญิงสาวไม่ยอมแพ้แค่การล้มเหลวเพียงครั้งเดียว เธอรีบสูดหายใจเข้าปอดให้สุดและรวบรวมกำลังอีกครั้ง

“อีกทีนะคะคุณลุง คุณลุงต้องช่วยหนูนะ หนึ่ง สอง สาม ฮีบ...”

ฮีบ!

รอบนี้สำเร็จ แต่คนออกแรงสุดตัวกลับหงายหลังไม่เป็นท่า ดีที่ศีรษะไม่ได้กระแทกเข้ากับเหล็กกล้าของตัวรถ แต่เป็นฝ่ามือของใครบางคนแทน

“ขอบใจมากนะพร”

จามิกรคิดว่าเพื่อนรักเป็นคนช่วยเหลือไม่ให้ศีรษะต้องแตกเพราะแรงกระแทก จึงเอ่ยคำขอบคุณขึ้นมาโดยไม่ได้หันไปมอง นอกจากกุลิกุจ

จัดการผู้บาดเจ็บที่ตามติดเธอขึ้นมาจนแทบส่วนล่างของเธอไปครึ่งท่อน
“ฉันปล่อยมือได้แล้วใช่ไหม” เพื่อนขอบคุณแสดงว่าหมดหน้าที่ช่วย
เหลือของเธอแล้ว

“แกก็ปล่อยได้แล้ว” แถมผลึกเธอหดหน้อยด้วย ยังแปลกใจอยู่เลย
ว่ากลัวขนาดร้องไห้โฮ ยิ่งอุตสาห์เค้นความกล้ามาช่วยรองรับศีรษะเธอ
ไม่ให้กระแทกได้อีก

“ฉันยัง...”

“เด็กมัธยมสมัยนี้ไม่อยู่บ้านอ่านหนังสือกันแล้วหรือไง พวกเธอมาทำ
อะไรกันที่นี่!”

เสียงคำรามกร้าวกระดังกังวานขึ้นกลบวาจาสิ้นพร่าของพระระวินท์
สองสาวซึ่งต่างไม่รู้ว่ามีบุคคลอื่นเพิ่มเข้ามาในสถานการณ์ลำบากนี้
จึงพร้อมใจกันหยุดหายใจไปชั่วขณะ ก่อนที่พระระวินท์ผู้ถูกความหวาดกลัว
ตีปลานมาครอบครองทั่วกายจะสะดุ้งโหยงร้อง ‘โ๊ะ’ ออกมาคำหนึ่ง
พลอยเรียกสติจามิกรให้คืนกลับมาแล้วสะบัดศีรษะหันขวับจนดังก๊อก

ใช่ คอเธอเคล็ดเสียแล้ว เอ้า...ไม่สิ มันยังไม่เคล็ด!

ฝ่ามือหนาหนักแถมยังอุ่นจนร้อนช่วยเธอไว้อีกครั้ง

“เด็กบ้าเอ๊ย ไม่รู้กันหรือไง ว่าตรงนี้มีมันอันตราย!” ชายหนุ่มเจ้าของ
เสียงคำรามถึงกับตบหลังคารถไปหนึ่งที่ ซ้ำโมโหจนตีตีนัวไปบนศีรษะตก
ดำด้วยเส้นผมหนาหนุ่ม ทว่ายุ่งเหยิงจนคล้ายนางเพิ่งเข้าไปทุกทีของเด็กสาว
ตรงหน้าไปหนึ่งครั้งด้วย

“ที่นี่เป็นหน้าที่ของทหารตำรวจ เด็กผู้หญิงอย่างพวกเธอสองคนเห็น
เป็นที่เที่ยวหรือยังไง รีบถอยออกมาเดี๋ยวนี้เลย!”

หากเป็นลูกเป็นหลาน เขาจะจับมายืนตรงหวดไม้เรียวให้เต็มก้น
เลือดไม่ออกอย่ามาเรียกเขาว่าผู้กองซานนท์!

แต่ถึงไม่ใช่เขา ก็คงจะต้องรายงานความประพฤตินี้ต่อบิดามารดาให้
อบรมสั่งสอนอย่างเข้มงวด

“พะ... พี่ช่วยดึงหนูหน่อยสิคะ คุณลุงหนักมาก หนูขยับไม่ได้เลย”

จามิกรไม่เพียงไม่ถือสาต่อยวจากุร้ายของพี่ชายด้านหลัง ทันทึที่ที่หายตกใจหญิงสาวก็กระจ่างแจ้งดีแล้ว มันเป็นธรรมชาติที่ผู้ใหญ่จะโกรธกับสิ่งที่เธอสองคนกำลังกระทำ ไม่รู้สึกอะไรเลยสิถึงจะเรียกว่าแปลก

“รู้ว่าหนักมาก ทำไม่ถึงไม่รู้จักรอ ไม่รู้จักกลัวกันบ้างหรือไง”

ในฐานะทหารยังรู้สึกขนลุกกับเหตุการณ์เช่นนี้ ยังต้องมีภูเขอบังคับไม่ให้บุ่มบ่ามทำอะไรตามอำเภอใจ เพราะมักจะมีอันตรายที่คาดไม่ถึงซุกซ่อนอยู่ โทสะของเขาจึงพุ่งปรืดจนปวดหัวกับคำตอบที่ไม่ได้แฝงความหวาดกลัวแม้แต่น้อยนั้น

“คุณลุงจะไม่ไหวแล้ว พี่ชายคนดี ช่วยหนูหน่อยนะ”

จนแล้วจนรอดก็ยังคงช่วยเหลือต่อไป!

ซานนท์ชบگرامจนขึ้นสัน เด็กสาวข้างในนั้นจึงต้องรับผลของกรโกลล้าบ่าบีนเป็นเสียงกรี๊ดร้อง

“ว้ายยย!”

ร่างกายถูกยกจนพ้นออกจากประตูถึในท่างั้ แม้แต่ช่วงเวลาทีล่อดผ่านประตูถึอันคับแคบ เจ้าของมือยังไม่ชะงักสักเสี้ยววินาที มีแต่เธอที่หืดคึระระจนกรึ้งไปทั้งตัว ต้องแข็งแรงขนาดไหนกัน ร่างเล็กจึงได้ลอยออกมาในพรวดเดียว ทิ้งหัวใจดวงน้อยให้กองอยู่ในนั้น

“กลับบ้านไปกินนมได้แล้วเด็คน้อย!”

ซานนท์วางเด็กสาวลงแบบไม่เบามือ พอได้เห็นใบหน้าเล็ก ๆ อันเปราะเป็๋นไปด้วยคราบเลือดมอมแมมก็คะเนอายุได้ทันทีว่าไม่ถึงสิบแปดปี จงใจลงโทษเธอเสียด้วย จะรู้เสียบ้างว่าอันตรายจริงๆ เธอไม่เคยดูตำตาเรือ ไม่เคยเห็นแก่หน้าอินทร์หน้าพรหม เด็ก สตรี คนชราที่เห็นทั้งนั้น ร่างเล็กแถมบอบบางจึงทรงตัวไม่อยู่กันจำเข้ากับพื้น

“หนูไม่ใช่เด็กแล้วนะพี่ชาย” ตกใจก็ตกใจ เจ็บก็เจ็บ จามิกรโต้ตอบวจาสนประมาทของพี่ชายคนดีด้วยใบหน้าแดงก้ำ

“เด็กไม่รู้ความ!”

ถ้าไม่ใช่เด็กจะทำการบ่มบ่ามเช่นนี้ได้อย่างไร เขาไม่หันกลับไปมองอีก ผลุปช่วงบนกลับเข้าไปด้านในรถ เอ่ยวาจาจุดัน

“เธอก็ออกมาได้แล้ว กลัวขนาดนั้นแล้วยังจะใจกล้าบ้าบิ่นกันอีก!”

สิ่งที่จามิกรทำไม่ได้ แต่พี่ชายคนดีกลับทำได้ง่ายตาย พรึบตาที่จามิกรยันตัวลุกขึ้นมา ชายหนุ่มก็ดึงผู้บาดเจ็บออกจากตัวรถพร้อมกับยื้อตัวลงใช้แผ่นหลังตนเองแบกแทนเปลหาม จ้าอ้วพาผู้บาดเจ็บไปในจุดที่ห่างพ้นจากรถมีอันตรายน

ถึงจะปากร้าย แต่เขาก็เป็นผู้ชายที่แข็งแกร่งมากจริงๆ

จามิกรอดขึ้นชมคนเก่งเช่นเด็กสาวคนหนึ่งไม่ได้ ก่อนจะถูกเสียงจากด้านในเบี่ยงเบนความสนใจ

“พี่คะ เหมือนขาหนูจะหัก”

ก่อนหน้าถูกบิดาทับ น้ำหนักตัวทำให้ร่างกายของเธอปวดร้าวยไปหมด จึงแยกไม่ออกว่าอะไรคือความผิดปกติจริงๆ ของร่างกาย พอบิดาถูกเคลื่อนย้ายออกไป ความเจ็บปวดจริงๆ จึงเพิ่งปรากฏชัด

“อย่าเพิ่งขยับนะ พร แกออกมาก่อน”

จามิกรร้องห้ามและสั่งเพื่อนรักที่ยังอึดอาดยึดยาดเพราะแข่งขาไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับความรูสึก จนเพื่อนรักออกมาชักสีหน้าด้านนอก รถ จึงรีบผลุปกลับเข้าไปข้างในอีกหน ไม่ได้ให้ความสำคัญกับคำสั่งเจ็บขาดของพี่ชายคนดีแต่อย่างใด

“แขนไม่เจ็บใช่ไหม” เธอถามขณะใช้สองมือประคองขาข้างที่บาดเจ็บของเด็กสาวขึ้นมาวางบนตัก

“ไม่ค่ะ” เด็กสาวหันตอบและพยักหน้า

“เราไม่มีเวลามากพอจะปฐมพยาบาลในนี้ ใช้มือช่วยพี่เขยิบตัวนะ พี่จะประคองขาเราไว้” ขอแค่ขยับเข้ามาใกล้ทางออก พี่ชายคนดีก็จะสามารถแบกเด็กสาวคนนี้ไปได้อีกคน

และก็เป็นเช่นนั้น ถึงเธอจะถูกพี่ชายคนดีชักสีหน้าบึ้งตึงใส่ ด่าค้ำ
ยิ่งกว่าห้องฟ้าที่ใกล้จะปลดปล่อยหยาดพิรุณ เขาก็ยังแบกเด็กสาวขึ้นหลัง
ง่ายตาย

“พี่คะ สร้อย สร้อยของหนู”

“ไม่ต้องสนใจ!” ชายหนุ่มที่แบกเด็กสาวอยู่ตวาดลั่น นาที่นี้ยังมี
อะไรสำคัญไปกว่าชีวิตอีก

“แม่หนูให้มา ถ้าหนูทำหาย หนูก็จะไม่เห็นแม่อีกแล้ว” เด็กสาวสะอื้น
ไห้ หันกลับไปมองซากรถอย่างอาวรณ

จามิกรถูกถ้อยคำและสายตาอาวรณนั้นสาปไว้กับที่ขณะกำลังจะวิ่ง
ตาม หากไม่มีเสียงพระวิณฑ์เร่งเร้า เธอก็อาจจะชะงักอยู่ตรงนั้นอีกหลาย
อึดใจ

“รีบไปจากตรงนี้ก็เถอะ”

พระวิณฑ์เอี้ยวตัวกลับไปร้องเรียก จามิกรจึงออกวิ่งอีกครั้ง จน
กระทั่งเธอเห็นพี่ชายคนดีก้าวไปถึงจุดที่วางผู้บาดเจ็บรายแรก และอีกอึดใจ
พระวิณฑ์ก็จะเข้าไปสมทบ หญิงสาวจึงหันขวับและวิ่งกลับไป เธอไม่ได้
ไม่ห่วงชีวิต เพียงแต่จะให้วิ่งหนีไปโดยไม่รู้ลึกละอะไร ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงมี
โอกาสช่วยอีกฝ่ายได้ ขอแค่เพิ่มความกล้าเข้าไปอีกหน่อยเท่านั้น

แล้วเพราะเธอวิ่งช้ากว่าทั้งสองคนเบื้องหน้าอยู่ก่อน ระยะห่างระหว่าง
ไปถึงพวกเขาที่ย้อนไปหารถจึงเหลือมล้าพอสมควร

“ไอ้จ๋า!”

“ไม่ต้องห่วงฉัน”

จามิกรได้ตอบโดยพลัน เธอค่อนข้างมั่นใจว่าแชมป์เหรียญทองสีคุณ
ร้อยของตนเองจะทำให้เก็บสร้อยของเด็กสาวได้ก่อนที่เพื่อนรักจะวิ่งตามมา
ถึงที่ อีกอย่างพระวิณฑ์เป็นคนซึ่กแล้ว อีกฝ่ายจะต้องใช้เวลาตั้งสติอีกพัก
ใหญ่เลยเชื่อว่าเธอจะตระหนักได้ว่าต้องวิ่งตาม

เพราะความมั่นใจเหล่านั้น จามิกรจึงไม่เสียเวลาชักช้า กวาดสายตา

มองโดยรอบเพื่อตรวจสอบว่าของสำคัญของเด็กสาวตกอยู่ที่ใด และเธอก็พบว่ามันอยู่ตรงจุดพักเท้าตรงจุดที่เด็กสาวนั่งอยู่ แต่ไม่ได้มีเพียงเท่านั้น นั่นคือ สายตากู่ยามซึ่งเต็มแน่นไปด้วยประกายความมุ่งมั่นและความหวังหมั่น แสงลงโดยพลัน เมื่อประสพกับกลุ่มควีนลีชาวสายหนึ่งที่กำลังพวยพุ่งออกจากกระโปรงหน้ารถ

“ไม่ต้องมีใครเอ่ยสิ่งใด จามิกรก็รู้ชัดดีแล้วว่าซากรรถคันนี้กำลังถูกความอันตรายยิ่งยวดกลืนกิน!

หญิงสาวกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ไม่ใช่เพราะความหวาดกลัว แต่เป็นเสี้ยววินาทีของการซึ่งใจ...

สามสิบวินาทีสำหรับการแทรกตัวเข้าไปเก็บสร้อย อีกสามสิบวินาทีสำหรับการสปีดตัวออกห่างรถให้มากที่สุด ทั้งหมดนั้นแค่หนึ่งนาที่เท่านั้น “ยายเด็กนี่!”

จามิกรประเมินเพียงพระวินท์ ไม่ได้ประเมินเผื่อแผ่ไปถึงพี่ชายคนดีที่คำรามลั่นจากเบื้องหลัง ขนทั้งกายจึงสามัคคีพร้อมใจกันลุกชันส่งสภาพใบหน้าดูร้ายของเขาขึ้นมาในมโนสำนึกโดยไม่จำเป็นต้องหันกลับไปเผชิญหน้ากับความโกรธมหันต์

กระนั้นก็ไม่ช่วยอะไร ถึงพี่ชายคนดีจะไม่เห็นด้วยเพียงใด จามิกรก็ผลุบเข้าไปด้านในแล้ว ยื่นมือข้างขวาคว้าสร้อยเจ้าปัญหาได้ในครั้งเดียว

“ฉันจะฆ่าเธอแน่ ยายเด็กไม่รู้ความ!”

ครานี้จามิกรได้ยินเสียงคำรามโกล้งเสียดจนหูแทบดับ ก่อนจะรู้สึกถึงแรงกระชากที่รุนแรงยิ่งกว่าน้ำเสียงอันน่าครั่นคร้าม และโลกที่หมุ่นเคว้งไม่แตกต่างจากลูกข้างซึ่งถูกเหวี่ยงอย่างแรงลงบนพื้น ตาทั้งสองข้างไฟก็สได้แต่ความพราเลือน ไนโพรงปากรับได้แต่รสชาติปะแล่มแก่ลุ่มกลืนคาวเลือด ร่างทั้งร่างรว้าระบมจนจับจุดไม่ได้ว่าเจ็บหรือปวดตรงที่ไหนบ้าง

ตุ้ม!

“พี่ชาย!”

ในห้วงอารมณ์เดือดดาลขั้นสุด ชานนท์หันเห็นปากสีชมพูตะโกน ถ้อยคำอันไร้เสียง ไม่...เขารู้ว่ามันไม่ได้ไร้เสียง เพียงแต่การรับฟังของเขา ถูกเสียงคำรามเบื้องหลังทำลายไปจนสิ้น จึงไม่สามารถรับสารอะไรเข้ามาได้อีก เหลือแต่ดวงตาที่ยังรับภาพได้เลื่อนราง

ไม่สิ แม้แต่ดวงตาก็ถูกอนุภาพเบื้องหลังสยบไปแล้วเช่นกัน ภาพอันเลื่อนรางค่อยๆ หายไป รูม่านตาค่อยๆ หดลง พร้อมกับแสงสว่างริบหรี่สุดท้ายที่มอดดับลงในที่สุด เหลือไว้เพียงภาพอันอเนกอนาถเต็มไปดด้วยโลหิตสู่สายตาของเด็กสาวที่ถูกระดมว่า 'ไม่รู้ความ' แซ่แข็งเธอทั้งเป็น ด้วยภาพของเขาแทนที่ความโหดร้ายด้านหลัง

๑

ร้อยเอก ชานนท์ กระโดดสูง

‘ขอโทษนะคะพี่ชาย ฉันต้องไปก่อนแล้ว ไม่อาจรอให้พี่ตื่นขึ้นมา ก่อนได้จริงๆ แต่สัญญาอะ...’

“สัญญาอะไร สัญญาอะไร”

เสียงนุ่มนวลอ่อนหวานที่กระซิบแผ่วข้างหูเจียบหายไปดื้อๆ ไม่แตกต่างจากสายลมแผ่วๆ ที่เพียงแค่วัดผ่านเข้ามาชั่วแวบหนึ่งเท่านั้น คนได้ยินไม่ทันได้ไขว่คว้าสะเปะสะปะกับอากาศเพื่อทวงถามเพื่อความต่อไป ในใจหดรัดอย่างไม่ทราบสาเหตุ คล้ายว่ากำลังสูญเสียบางอย่างที่ผูกพันและสำคัญ ยิ่งไปอย่างยากจะตะกายกลับมาได้ ทั้งที่ใบหน้าของเจ้าของเสียงเป็นเพียงภาพสีขาวสะท้อน เสมือนว่าไร้ตัวตนมาตลอด

“ผู้กองตื่นแล้ว!”

หนึ่งในสองทหารหนุ่มที่ก้าวมาถึงหน้าประตูห้องพักอะอะขึ้นมาทันที เมื่อได้ยินเสียงจากด้านใน เร่งให้อีกคนที่เหลือหันมองและผลักประตูเข้าไป นับพลัน

“ผู้กองครับ ผู้กอง”

วรินทร์คว้ามือตะกายอากาศของผู้บังคับบัญชาไว้ เขาใช้สี่ข้างด้านซ้ายแนบเตี้ยงไว้เพื่อหยุดการลื่นสะเทือนอันเกิดจากการกระทำของผู้ป่วยที่ยังไม่รู้สึกรู้สีกตัว แต่ก็ไร้ผล

“เดี๋ยว! หยุดก่อน หยุด!” เรือนร่างที่เห็นเลื่อนร่างจนคล้ายว่ามีอยู่และไม่มีอยู่ สองมือของเขาเกือบจะคว้าได้ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่แล้วก็ว่างเปล่า หลายครั้งเข้าซ่านนท์ก็เหือดตาลจนตวาดกราดออกมา “อย่าไป!”

“นายขึ้นไปจับผู้กองไว้ก่อน ขึ้นไปบนเตียงเลย”

กฤตदनัยเห็นวรินทร์เริ่มรับมือไม่ได้ เสนอแนวทางที่จะส่งผลกระทบต่อผู้บังคับบัญชาสายตรงของพวกเขาทั้งสองให้น้อยที่สุด เพราะปกติหัวหน้าก็เรียวแรงเกินมนุษย์มนา พอตกอยู่ในแวงค์ที่ไม่อาจควบคุมสติได้ ความรุนแรงก็จะยิ่งทวีคูณ ไม่ต่างจากช้างที่กำลังตกมัน หากปล่อยไปแบบนี้เรื่อยๆ รับรองว่าอีกไม่กี่อึดใจ หัวหน้าจะต้องกระทำการอันตรายต่อชีวิตของตนเองเป็นแน่

“นายก็รีบไปตามหมอเร็ว!”

วรินทร์เห็นพ้องต้องกันกับความคิดของคู่หู กระโจนขึ้นไปบนเตียงและใช้พละกำลังชายชาติทหารตริ่งหัวหน้าไว้ ทันเห็นแผ่นหลังของคู่หูผ่านประตูออกไป ไม่ต้องรอให้ได้รับการตะโกนบอกเป็นครั้งที่สอง

เขาและกฤตदनัยล้วนเป็นลูกน้องใต้บังคับบัญชาของร้อยเอก ซ่านนท์กระโดดสูง หรือผู้กองซาแมน หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับของหน่วยภารกิจข่าวกรอง ผู้บังคับบัญชาสายตรงที่ปฏิบัติภารกิจเสี่ยงอันตรายมากมาย ผู้ทุ่มเทกำลังกายใจในการทำภารกิจจนได้โล่เกียรติยศไปประดับ

ไม่สิ หน่วยสืบราชการลับเช่นพวกเขา ไม่อาจรับโล่เกียรติยศใดๆ มาประดับบารมีได้สักชิ้น พวกเขาทำงานในเงามืด อาศัยอยู่หลังตัวตนที่เป็นเพียงประชาชนคนธรรมดา ผลงานและคำชื่นชมไม่มีใครภายนอกได้รู้ทั้งสิ้น

ยามบาดเจ็บหรือล้มตาย ก็จะมีสาเหตุมากมายก่ายกองมารอกลงในประวัติการรักษาหรือใบมรณบัตร แต่พวกเขาก็พร้อมปฏิบัติภารกิจอย่าง

ไม่ยอมแพ้ เพราะเกียรติยศของชายชาติทหารไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนคำชื่นชมสรรเสริญ จำนวนโล่เกียรติยศบนฝาผนัง แต่เป็นจำนวนภารกิจที่ประสบความสำเร็จได้ช่วยเหลือชีวิตผู้คนนับร้อยนับล้านเหล่านั้นต่างหาก

“ผู้กองอย่ากั๊กผม!”

วรินทร์ร้องลั่น แต่ก็ไม่อาจแทรกเข้าไปในภาพฝันของคนป่วย เรียวฟันแสนคมของหัวหน้างับลงบนหัวไหล่เขาเต็มปากเต็มคำ ดวงตาสีนิลเบิกกว้างแต่ไร้แววทำเอาคนที่เพิ่งวิ่งกลับเข้ามาเบรคตัวเองไว้จนศีรษะเกือบทิ่ม

“ผู้กอง!”

เคยเห็นผีดิบในภาพยนตร์หรือไม่!

กฤตदनัยผวาจนอกสั่น คนหมดลมหายใจเลือดสาดแขนขาขาดผ่านตามานับไม่ถ้วน แต่กับคนเป็นๆ ที่เป็นคนใกล้ชิดกัน เขาไม่เคยควบคุมความตื่นตระหนกได้สักที ลืมกะทันหันแม้กระทั่งว่าจะต้องเข้าไปช่วยคู่หูออกจากมหันตภัยร้าย ร้อนให้คนถูกฝังคมเขี้ยวต้องซึกเสียงหวาดกร้าวเอ๋ยถาม

“หมอเล่า!”

“อะ...กำลังมา” เขาเป็นทหาร แน่่อนว่าการเคลื่อนไหวร่างกายย่อมรวดเร็วกว่า ไหนเลยจะมีบุคลากรทางการแพทย์ตามมาได้ทัน “ผู้กองฝันอะไรอยู่กันนี่”

“ไหล่จะหลุดแล้ว ยังจะมาสงสัยอยู่อีก”

“ก็ให้มันหลุดไปสักข้างจะเป็นอะไรไป” คนหนึ่งเห็นยวบยวรินทร์อย่างมากก็แค่ปวดไปไม่กี่วัน เขาหวังฝันผู้กองมากกว่า...

“อย่า!” เสียงหวาดของวรินทร์ยังสั่นมือที่เกือบจะพาตใส่ท้ายหยอยหัวหน้าไว้เพียงเสี้ยววินาที เลือดในอกของเขาถึงกับแข็งตัวไปชั่วขณะ “นายอยากตายรึไง”

เจ็บซึ่งๆ หน้าไม่เคยหวั่น แต่ใครแอบลอบกั๊กลับหลัง ชีวิตไม่ตายดี นั่นคือคติของผู้บังคับบัญชาของพวกเขา

จากหน้าหัวหน้าเป็นชาวสวนทุเรียนที่มีรายได้อีกทางจากการเป็นข้าราชการบำนาญ เป็นชายหนุ่มแสนดี มิตรไมตรีเหลือเฟือเพื่อแจกจ่ายให้ไม่มีหมด ไม่มีใครรู้นอกจากพวกเขาว่าจากหลังผู้กองนั้นโหดปานใด ขึ้นให้พื้นขึ้นมาพบกับความจริงที่ว่าถูกพวกเขาทำร้ายร่างกายจนไร้สติ ชาตินี้ก็อย่าหวังจะได้ก้าวย่างไปไกลสวนทุเรียนกำหนดไปอีก

เมื่อหลายปีก่อนก็ช่างมันเถอะ ที่นั่นก็แค่สวนธรรมชาติๆ ผิดกับหลายปีมานี้ที่ตรงนั้นกลายเป็นความสว่างไสว ไม่ได้ไปเพียงไม่กี่สัปดาห์ก็เหมือนจะลงแดง

“งั้นก็เหลือแค่วิธีนี้...”

กว่าสองปีที่พวกเขาทั้งคู่ไม่เคยจับจูดอ่อนใด ๆ ของหัวหน้าได้ กระทั่งปีนั้นที่อาช้อเดินเข้ามาในเส้นทางชีวิตสายรกรุงรังของผู้บังคับบัญชา พวกเขาจึงได้ค้นพบหนทางรอดมาใช้ประโยชน์ในเวลาคับขัน

‘หลังหูของเขามีไฝงูงู อยู่เม็ดหนึ่ง แค่ว่าโดนหน่อยเดียว ร่างทั้งร่างก็เหลวเป็นน้ำเลยเชียวละ’

อาช้อช่างมีเมตตากรุณาต่อสิ่งมีชีวิตเช่นพวกเขาสองคนคู่หูนัก เพราะถ้อยวาจาในวันนั้น พวกเขาจึงหลุดพ้นเคราะห์กรรมมาได้หลายครั้งหลายครา ไม่เว้นแม้แต่ตอนที่อาช้อหายตัวไปและหัวหน้าของพวกเขาคลุ้มคลั่งแทบไม่เป็นผู้เป็นคน แต่ก็เพราะความเมตตาของอาช้ออีกเช่นกัน ที่ทำให้พวกเขาทั้งคู่มีชะตาอยู่มีผู้ตาย เหมือนถูกยึดของร้อนไว้ใปาก เผลอกลืนลงไปก็ตาย คายออกมาเมื่อใดก็ไม่รอด จำต้องประคบประหงมไว้อย่างกล้ากลืน นานๆ ถึงจะหยิบมาใช้ประโยชน์ได้สักครา ซึ่งหากเอาผลได้ผลเสียมาชั่งน้ำหนัก เกรงว่าวันนั้นพวกเขาคงไม่ยินดีได้รู้จุดอ่อนนี้ของหัวหน้าอย่างแน่นอน

สองคู่มองหน้ากันเสียวอึดใจ คล้ายจะปรึกษากันในวาระสุดท้ายว่าพร้อมใช้ไหมหากผลลัพธ์ที่ได้จะร้ายแรงกว่าการสับต้นคอ ซึ่งต่างพยักหน้าเห็นพ้องต้องกันว่าความเป็นไปได้จะน้อยกว่าวิธีแรก เพราะมันจะทิ้งร่องรอย

ความเจ็บปวดเอาไว้ให้หัวหน้าสืบสาวราวเรื่องต่อ ต่างกับวิธีหลังที่ขอเพียงหัวหน้าไม่ได้สติมาโดยพลัน ก็ยากจะรู้ว่าพวกเขาใช้วิธีการใดกระทำลงไป

‘ลงมือ’

คำสั่งที่มาทางสายตา จุดมือกอดตदनัยให้ยื่นเข้าไปใกล้จุดอ่อนนั้น อย่างไม่เกร็งเกรงความตาย และเพียงปลายนิ้วแตะโดนจุดอันตรายเข้าให้ ชานนท์ก็แหงนหน้าปล่อยเสียงหัวเราะ แผ่นหลังที่เหยียดตรงหงายกลับลงไปบนที่นอน

“ฮ่าๆๆๆ”

“ให้ตาย ฟันผู้กองคมชะมัด”

วรินทร์โอดครวญยาวเหยียด ยกมือลูบหัวไหล่ที่เกือบต้อจากกันชั่วนิรันดร์ไว้อย่างหวงแหน พลังเวทนาโศกชะตาของพวกเขาคุ่หู เมื่อมองสบไปพบกับดวงตาคมเข้มที่กำจายความทมิฬออกมาเรื่อยๆ สวนทางกับปากที่ยังคงหัวเราะไม่หยุด

ผู้กองได้สติแล้ว!

เขาควรดีใจสุดซึ่งดิวะ แต่ไม่ เขากำลังภาวนาสุดกำลัง

‘อาซื่อช่วยด้วย’

พระโพธิสัตว์เท่านั้นที่รู้ ชีวิตของพวกเขาคุ่หุบแล้ว

ความดำมืดค่อยๆ คืบคลานเข้ามาจนห้องที่เคยสว่างไสวกลายเป็นม่านรัตติกาลอันหนาทึบ ซ้ายไม่เห็นทาง ขวาไม่พบกระทั่งแสงสว่างอันริบหรี่ อากาศที่เคยไหลเวียนจนเต็มห้องคล้ายจะเปลี่ยนเป็นเศษฝุ่นที่ถูกดูดเข้าไปอุดกั้นจนเต็มปอด น้ำลายอันเคยใสก็แปรสภาพเป็นกาวอันเหนียวหนึบ ได้แต่ปล่อยให้มันค้างอยู่ในปาก ไม่มีความกล้าแม้แต่จะฝืนกลืนมันลงไป

‘พวกนายสองคนคงไม่เอายกมีชีวิตอยู่แล้วใช่ไหม’

สองคุ่หุคล้ายจะได้ยินประโยคนั้นเข้าไปเข้ามา ทั้งที่ริมฝีปากของหัวหน้าเพิ่งจะหยุดหัวเราะได้

คุณเข่าตอนนี้จะทันไหม...

พวกเขามองหน้ากันอย่างไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตา ยังคงคิดอย่าง
ตื้อตึงว่าอาจจะเหลือทางรอดสักนิด

“พวกนาย”

ซานนท์คำรามเสียงแหบห้าว อานุภาพของน้ำเสียงนั้นกระทบโสต
แม้แต่แพทย์และพยาบาลซึ่งกำลังย่ำฝีเท้าเข้ามา ทำให้พวกเขาหยุดยืนตัว
ตรงอยู่นอกประตู

ตึง!

“เฮีย พวกเราผิดไปแล้ว” สามัคคียิ่งกว่านี้ก็เอ้อไอแล้ว

หัวเข่าทั้งสี่ข้างกระแทกลงพื้นพร้อมเพรียงไม่กลัวเจ็บ ลำตัวทั้งคู่ค่อม
ลงจนเกือบติดพื้น

วรินทร์และกฤตดนัยต่างก็มีสายเลือดจีนกันทั้งคู่ ต่อหน้าบุคคลอื่น
จึงมักจะแสดงเป็นพี่น้องกันและยกหัวหน้าขึ้นเป็นที่ชายคนโต ด้วยการสวม
หมวก ‘เฮีย’ ไว้บนศีรษะเสียเลย แม้หน้าตาของหัวหน้านั้นจะไม่เหมาะกับ
หมวกที่เขาสวมให้เสียเท่าไร หมายถึงสภาพผิวกายอะนะ พวกเขาล้วน
ชาวฝั่ง ผิดกับหัวหน้าที่คมเข้มแบบฉบับชายไทยแท้

‘ซ้างกูอยู่ไหน’

ออ...ผิดเรื่อง

“พวกนายคิดจะทำอะไรกัน” คิดว่าเขาจะบีบบคอหรืออย่างไร ก็แค่จะ
ถามว่า...“ไต่ฉันยังอยู่ไหม”

“หา!”

“หาย!”

“มะ...ไม่ๆๆๆ”

วรินทร์รีบแก้ต่างโดยพลัน ยังดีที่พอมีสติ ไม่ตอบคำว่า ‘ครับ’ ออก
ไปให้เส้นตายสั้นลง

“เฮียหมายถึงไต่ในนั้นใช่ไหม”

กฤตदनัยรีบช่วยเพื่อน เยกหน้าขึ้นเล็กน้อยและชี้ขึ้นไปยังหน้าต่าง
แบนราบภายใต้เสื้อผู้ช่วย

“ยังอยู่ไหม” เสี่ยขาวยังเสี่ยได้ เสี่ยแขนหรือแล้วไป เสี่ยไต้นั้นเขา
ไม่ยอม!

ความทมิฬที่แผ่รังสีอำมหิตอีกคำรบทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาตัวกันตอบ
เสี่ยลิ้นพันกัน

“อยู่ครับ อยู่ครับทั้งสองข้าง ไม่สิ เสี่ยมีอยู่ข้างเดียว เอ๊ะ หรือสอง
อยู่ๆ มันยังอยู่ครับเสี่ย”

“สรุปว่าอยู่หรือไม่อยู่” พวกเขาทั้งคู่ล้วนรู้ว่าไต้นั้นเขาได้แต่โอดมาและ
มีความสำคัญไฉน แต่คำตอบที่ได้ทำเขารวนไปหมด ฟังไม่ได้ศัพท์สักนิด

“อะแหม่ม...” คำถามนี้เห็นที่แพทย์ต้องเป็นคนให้คำตอบถึงจะ
คลี่คลายสถานการณ์ภายในห้องนั้นได้ บุคคลที่ยืนอยู่หน้าประตูจึงถือโอกาส
แสดงตัวตนและช่วยเหลือสองหนุ่มในห้องให้พ้นภัยไปด้วย

“คุณหมอ” ซานนท์หันไปเอ่ยทัก สีหน้าก็ยังคงแผ่ไอเย็นอยู่เนืองๆ

“พินมาได้ก็ดูเชียวนะคุณ”

นายแพทย์วัยเลขสี่ปลายๆ ก้าวเข้ามาภายในห้อง ใบหน้าเขายังคง
แต่มสีระเรื่อเล็กๆ กลิ่นไม่เข้ากายไม่ออกกับเหตุการณ์ที่เพิ่งประสพมาดๆ
และยิ่งก้าวเข้าไปใกล้เสมือนจะสัมผัสได้ถึงไอสังหารอันเข้มข้นจากผู้ช่วยบน
เตียง พลอยทำให้ขาทั้งสองข้างสั่นเล็กน้อย

“พวกเขาพูดไม่รู้เรื่อง” ผู้กองหนุ่มยังคงไม่สบอารมณ์ “คุณหมอมาก็
ดีแล้ว สรุปได้ผมยังอยู่ไหมครับ”

เขาจะไม่หวังเลยหากว่าวิถีกระสุนนัดล่าสุดที่ทะลุเข้ามาในร่างกายของ
ตนจะไม่ใช้ผ่านทางหน้าต่าง และจุดที่เขาสัมผัสได้ถึงโลหิตหลังรินจะไม่ใช้
ด้านที่มีไตอันสวยงามหนึ่งเดียว

“ไต้น่ะไม่เป็นอะไรหรอกครับ แต่ที่ควรห่วงน่ะคือกระดูกสันหลัง
T-Spine 12° ถึงจะไม่หนักหนาถึงขั้นแตกหรือยุบและรอยร้าวไม่นับว่า

สาหัส แต่จากนี้คุณจำเป็นต้องการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างน้อยหนึ่งเดือน เพื่อให้รื้อยร้างเชื่อมกันเอง รู้สึกแล้วใช่ไหมว่าปวด...” แพทย์หญิงเชิงจาก ใบหน้าอันเหยเกของผู้ป่วยซึ่งค่อยๆ เพิ่มระดับขึ้นเรื่อยๆ

“ครับ” ชานนท์พยักหน้า “แต่มันต้องหนึ่งเดือนเลยหรือครับหมอ”
มันออกจะนานเกินไปหน่อย

“หรือคุณอยากพิจารณา ถ้ารื้อยร้างกลายเป็นแตกหักหรือยุบ วิธีที่ใช้รักษาก็คือการผ่าตัด และโอกาสที่ผ่ามาแล้วจะกระทบเส้นประสาทจนเดินไม่ได้ ยึดหลังไม่ตรงก็มีให้เห็น”

หากเป็นเคลสปกติ แพทย์ไม่มีทางจะพูดตัดทอนกำลังใจผู้ป่วยเช่นนี้ เด็ดขาด แต่นี่เป็นกรณีพิเศษกับผู้ป่วยที่ตื่นนอนผิดปกติ ชมชู่เอาไว้มันก็ดี

“เป็นญาติก็ควรจะห้ามปรามกันไว้บ้าง อย่าได้ตามใจกันจนเกินเหตุ ไม่เช่นนั้นจะเป็นการทำร้ายผู้ป่วยทางอ้อม”

“พวกเราจะไม่ให้เหยียบเลยครับคุณหมอ” สองคู่หูตอบพร้อมเพรียงกันอีกครั้ง

“ก็อย่างนี้คล่องกันดีจริง!”

ชานนท์ชักสีหน้าทมิฬ และค่อยๆ ขยับจัดทำทางตนเองใหม่ไม่ให้ กระตุกสันหลังผิดรูป เกิดเป็นลูกผู้ชายนอกจากไตที่ได้มาอย่างแสนพิเศษ นี้ ก็กระตุกสันหลังนี่ละที่จะปล่อยให้บาดเจ็บไม่ได้ เพราะอะไรนะเหรอ ลองนึกถึงผู้ชายที่ไขว่ไม่ได้ดูสิ นั่นเท่ากับชีวิตทั้งชีวิตได้ถูกกดปิดสวิทช์ไปแล้ว เขียวนะ พูดได้คำเดียวว่าโหดร้าย!

และเหมือนแพทย์เองจะหยิ่งได้ถึงความคิดของผู้ป่วยหนุ่ม หลังตรวจร่างกายเสร็จเรียบร้อยจึงได้ทิ้งวจาไว้ก่อนไป

* กระตุกสันหลังมีทั้งสิ้น ๒๔ ชั้น และแบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก คือส่วนคอ (C-Spine) ๗ ชั้น ส่วนอก (T-Spine) ๑๒ ชั้น และส่วนเอว (L-Spine) ๕ ชั้น T-Spine 12 คือ กระตุกสันหลังส่วนอกชั้นที่สิบสอง

“เป็นผู้ชายนั้นแอมล่ำค้ำญึง หมอเตือนด้วยความหวังดี”

หวังดีจริงๆ นั่นละ ไม่ได้มีการเอาคืนแต่อย่างใดเลยจริงๆ เพียงแค่
แอบแฝงความแสบความคันไ้เล็กน้อยเท่านั้น

ซานนท์ผ่อนลมหายใจทิ้งแรงๆ หลายที ก่อนจะวางฝ่ามือหนาหยาบ
กระด้างของตนลงบนหน้าท้องซึ่งเป็นจุดที่ไตอันสวยงามเพียงหนึ่งเดียวใน
ร่างกายนอนสงบนิ่งอยู่

โชคดีจริงๆ ที่ไม่เป็นอะไร

ตอนที่เขาเข้าไปช่วยเหลือนเด็กสาวไม่รู้จักความผู้หนึ่งจนได้รับบาดเจ็บ
สาหัส เขารู้เพียงว่าไตทั้งคู่ของตนบอบช้ำหนักจนไม่สามารถใช้การได้อีก
ตอนนั้นจะเรียกได้ว่าต้องตายเท่านั้นก็ไม่ผิด แต่กลับเกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น
มาราวปาฏิหาริย์ มีผู้บริจาคไตให้แก่เขา และเขาก็สามารถรับไตนั้นได้โดย
ร่างกายไม่ต่อต้าน มันเข้ากับเขาได้ดีชนิดที่แพทย์ผู้ทำการรักษาอย่างเอ่ยที่เล่น
ที่จริงว่าไตข้างนี้เป็นของเขามาแต่ต้น เพียงแค่มีร่างกายผู้อื่นอาศัยรอเวลา
คืนกลับมาเท่านั้น

ตอนฟื้นขึ้นมาเขาจึงคิดว่าปาฏิหาริย์นี้เกิดขึ้นจากผู้เสียชีวิตไปแล้ว
หว่า...มันไม่ใช่ ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นกับเขาเกิดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่และไม่ใช่
คนในครอบครัวของเขา เป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่ยินยอมผูกเงื่อนชีวิตของตน
กับคนที่เหลือเพียงลมหายใจรายริน เธอยินยอมจดทะเบียนกับชายแปลก
หน้าที่ใกล้ตายคนหนึ่งเพื่อช่วยชีวิตของเขา เพราะกฎหมายอนุญาตเพียง
คนในครอบครัวเท่านั้นที่สามารถบริจาคไตให้แก่กันได้

และเธอคนนั้นก็คือเด็กไม่รู้จักความในวันวานของเขานั่นเอง

จามิกร จริยวงศ์สกุล

ภรรยาที่ไม่เคยจดทะเบียนหย่ากระทั่งบัดนี้...

“ขอประทานโทษนะขอรับผู้กอง แต่...ท่านประธานโทร. มารอบที่สิบ
ของวันนี้แล้ว”

วรินทร์มีสีหน้าเกรงใจอย่างยิ่ง เอียงโทรศัพท์มือถือของหัวหน้าให้

อีกฝ่ายได้เห็นสายเรียกเข้าอันโฉบไหว ‘ประธานที่เคารพรัก’ บนหน้าจอ เขารู้ดีว่าไม่ควรขัดช่วงเวลาที่หัวหน้ากำลังขบคิด แต่สายที่เรียกเข้ามานี้ไม่รับไม่ได้ หัวหน้าเขาเองก็รู้เช่นเดียวกัน เพียงแต่...

“ท่านประธานยังไม่ทราบเรื่องหรือครับ พวกกระผมยังไม่มีใครกล้าบอก” เห็นสายตาตั้งคำถามโดยไร้เสียง คล้ายจะเค้นถ้อยคำออกมาได้ว่า ‘พวกนายปากสว่างอะไรออกไปหรือไม่’ ลูกน้องก็ไม่กล้าแม้แต่จะอธิบาย ซักช้าแถมยังสับสนด้วยความหวังดีล้นเหลือ

“แต่ว่า...หนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว ผู้กองเตรียมเหตุผลสำหรับใต้การอภิปรายไม่ไว้วางใจจากท่านประธานหน่อยก็ดีนะครับ อย่าว่ากระผมแสร้งเลย แต่กระผมไม่อยากจะเห็นผู้กองถูกต้อนจนจนมุม ท่านประธานนั้นร้ายกาจนัก”
ความร้ายกาจของท่านประธานนั้น...

“นายว่าใครร้ายกาจ” ยังไม่ทันได้ทบทวนสักหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของร้อยที่มี วรินทร์ก็ถึงกับหน้าเฉือน...

“มีเหตุผล ท่านประธานท่านมีเหตุผลนะขอรับ” ถึงเหตุผลนั้นจะต่างจากชาวบ้านชาวช่องก็เถอะ เขาหลิวตาขอความช่วยเหลือจากคนข้างๆ “ใช้มะ”

“จริงครับ แค่ผู้กองหาเหตุผลดีๆ ลักซ้อก็น่าจะพอลดหย่อนโทษได้แล้ว” กตตदनัยรีบช่วยคูลู ล้อตามกันเป็นปีเป็นขลุ่ย

ซานนท์ทำท่ารู้ดีซิปปาก เป็นอันรู้กันว่า...พวกนายหุบปากกันได้แล้ว พูดแต่ละเรื่องไม่เข้าหูทั้งนั้น

ภายในห้องจึงเงียบกริบ มีเพียงลมหายใจแผ่วเบาตั้งอยู่เนืองๆ ขณะที่ฝ่ามือหยาบกร้านยื่นออกไปคว้าโทรศัพท์มากดรับสายแนบหู

“ว่าไงนะ!” ยังไม่ทันได้ทักทายสักแอะ ร่างสูงก็ติดตัวขึ้นจากเตียงจนสิ้นหลังรวดราว และทันทีที่ทราบความจากปลายสายมากขึ้น ผู้กองหนุ่มก็กระโจนตัวลงจากเตียงราวกับคนไม่ได้บาดเจ็บใดๆ “เค ฉันทจะรีบกลับไปเดี๋ยวนี้!”

“เกิดอะไรขึ้นครับผู้กอง ณะ...ผู้กองอย่าเพิ่งลุกอย่างนั้นสิครับ”

ซานนท์หยุดชะงักแล้วหันขวับกลับมา ซีนี่ไปที่วรินทร์ ก่อนจะตามด้วยกฤตदनัยติดๆ

“นายไปเคลียร์ค่าใช้จ่าย ส่วนนายไปเตรียมรถ ท่านประธานหายไปตามหากันจะชั่วโมงหนึ่งแล้วยังไม่พบ ฉันต้องกลับไปเดี๋ยวนี้”

ท่านประธานหาย!

ไม่ต้องมีคำอธิบายอะไรมากไปกว่านั้นเลย คู่หูหนุ่มรับรู้ได้ถึงความรุนแรงที่ไม่อาจซักซ้าได้แม้เสียวินาที ทั้งห้องจึงไม่มีเสียงคัดค้านนอกจากเสียงตึงตังจากการวิ่งออกจากห้องเพื่อทำตามคำสั่ง

วรินทร์และกฤตदनัยต่างรู้กันดีว่าไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่ปານี้ ขอแค่เป็นเรื่องของท่านประธาน ต่อให้เลือดอาบไปทั้งร่างหัวหนาก็พร้อมถลาไปหาอย่างไม่ลังเล

ท่านประธานที่เคารพ ได้โปรดอย่าเป็นอะไรไปเด็ดขาด!

๒

กานประธานที่เคารพ

“ข้าคือเจ้าหญิงหิมะ หยุดเดี๋ยวนี้นะเจ้าคนชั่ว”

เด็กหญิงแก้มป่อง ตัวเล็กค่อนไปทางผอมมากกว่าจะเจ้าเนื้อ แต่เร็วแรงกลับค่อนไปทางมากมายเหลือเพื่อแทนที่จะน้อยนิดเช่นเด็กเล็กทั่วไป วิ่งวนรอบเก้าอี้ยาวตัวหนึ่งสำหรับญาติผู้มารับบริการนั่งรอภายนอกโรงพยาบาล ร่างน้อยสวมชุดนักเรียนอนุบาลเอกชนชื่อดังประจำอำเภอ ในมือถือดาบอัศวินที่เพิ่งซื้อมาจากโรงเรียน

“หึ คุณัก”

ดาบอัศวินชี้ไปยังอากาศว่างเปล่าราวกับว่าที่ตรงนั้นมีเจ้าปีศาจหิมะยืนแลบลิ้นปลิ้นตาอยู่อย่างไรอย่างนั้น เจ้าตัวเล็กทำเสียงพืดพาดขึ้นจมุกไม่สบอารมณ์ ถลาเข้าไปพาดพินับๆ

“ตายๆๆๆ ตายซะเจ้าคนชั่ว”

ปากเล็กบิตมุ่มด้านขวาขึ้นไปจนสูง ดวงตากลมโตปรากฏแววเหยี่ยมโหด ไม่ได้สนใจคุณตาคุณยายที่นั่งเก้าอี้ยาวตัวถัดไป ดวงตาอ่อนโยนทั้งสองคู่มองมาด้วยความเอื้อเอ็นดู

“ยังไม่ยอมตายอีก ได้ เดี่ยวจะให้คุณแม่เจ็ดยาเพิ่มใหญ่ๆ เลย”

อีกเดี๋ยวเดี๋ยวเธอก็จะได้เจอคุณแม่แล้ว เมื่อก่อนที่ตื่นพูดกับพี่เบ๊รีว่า เห็นคนหน้าเหมือนคุณแม่ของเธออยู่ที่โรงพยาบาล ก่อนหน้านี้เธอรู้อย่างแน่นอนแล้วว่าคุณแม่เป็นพี่พยาบาลคนสวยที่เคยช่วยพี่ต้นตอนถูกงูกัด ทำงานที่โรงพยาบาลกับลุงหมอกัน ไม่ว่าใครจะมาโรงพยาบาลเธอก็ร้องตามมาด้วยตลอด วันนี้เธอก็แอบพี่ต้นหลังเลิกเรียนเพื่อมาหาคุณแม่ เพียงแต่ว่า...เธอลืมเอารูปคุณแม่มาด้วย

แต่ไม่เป็นไร คุณแม่สวยที่สุด เธอจำคุณแม่ได้แน่ๆ

“คอยดูเถอะ”

เจ้าตัวเล็กแลบลิ้นยาวออกมาเย้ยหยันพร้อมกับฝ่าทำน้อยๆ ที่ขี้ขี้พื้นปูนตรงนั้นเป็นวงกลม เธอนับหนึ่งถึงสิบแล้วกระโดดจะวิ่งหนีเข้าไปภายในตัวอาคารโรงพยาบาลตามความต้องการที่อยากเจอคุณแม่จะเย้ย

“ยายหนูของบ้านไหนกันนี่ตาแก่ เจ้าคนขี้ขี้ยังไม่ตายเลย ก็หนีไปฟ้องแม่แล้ว”

สองขาหน่อยๆ ค้างอยู่กับที่เมื่อได้ยินเสียงทักท้วงนี้ เจ้าตัวเล็กหมุนตัวกลับมาสบตาเข้ากับคุณยายบนเก้าอี้ตัวถัดไป ใบหน้าหญิงสูงวัยยิ้มทั้งปากและดวงตา

“นี่มันยายหนูบ้านนายอำเภอชัยไม่ไช่ มาทำอะไรที่โรงพยาบาล แล้วพี่ต้นเล่า”

ใบหน้าคุณตาก็ไม่ต่างกัน เขาจำเด็กน้อยได้แล้ว ดวงหน้าเล็กๆ ดวงตากกลมโต แก้มป่อง ตัวขาวผ่อง ช่างพูดช่างจำนรรจา หลายครั้งแล้วที่เขามีโอกาสได้เจอยายหนู หลานสาวนายอำเภอชัย ลูกสาวพ่อนนทที่ทั้งอำเภอรู้จักเป็นอย่างดี แต่เด็กน้อยยอมจำเขาไม่ได้ ดวงตากกลมโตจึงฉายประกายความมุงนงเต็มเปี่ยม

“นี่คงไม่ใช่หนีนี่พี่ต้นมานะ” คุณตาตั้งข้อสงสัย

“น้องหนูไม่ได้หนี”

เจ้าตัวน้อยไม่ตื่นกลัวคนแปลกหน้า เพราะปกติก็พบเจอคนมากหน้าหลายตาจากการติดตามคุณปู่ไปทำงาน และพบปะผู้คนจากสวนของบิดา ตัวน้อยเพียงขมวดมุ่นไม่ชอบใจคำว่า ‘ฟอง’ ของคุณยาย และคำว่า ‘หนี’ ของคุณตา

“น้องหนูແຕ່มาหาคุณแม่ เจ้าคนชั่วดุมมาก น้องหนูจะให้คุณแม่มา นิดยาเข็มใหญ่ๆ ไม่ได้จะฟอง”

ฟอง คือการเอาเรื่องไม่ดีของคนอื่นไปบอก บิดาและคุณปู่ต่างไม่ชอบให้เธอทำแบบนั้น เธอแคะจะให้คุณแม่ทำโทษคนชั่ว จึงไม่ได้จะฟอง

“คุณแม่” เป็นที่ผู้สูงวัยทั้งสองขมวดคิ้วบ้าง ก็เป็นที่รู้กันว่าเด็กน้อยตรงหน้าไม่มีมารดามาตั้งแต่แรกเกิด

“น้องหนูไม่ได้โกหก คุณแม่ของน้องหนูเป็นพี่พยาบาลอยู่ที่นี้” ดาบัอัศวินถูกหนีบไว้ที่รักแร้ เจ้าตัวเล็กยกทั้งสองมือขึ้นกอดอก ดวงตาไม่ยินยอมรับการท้วงใดๆ

“ยายก็อยากเห็นคุณแม่ จ้ะขอยายไปด้วยสิ” กระแสเสียงอันมันอกมันใจนั้นทำให้ผู้สูงวัยใคร่รู้ตาม คุณยายผละจากเก้าอี้ ก้าวเข้ามาใกล้ เจ้าตัวเล็กมากขึ้น ยกมือขึ้นสัมผัสหัวไหล่เล็กนุ่มนุ่ม

คุณยายจะไปด้วย!

ดวงตาไม่ยินยอมเบิกโต ปากเล็กปฏิเสธรวดเร็ว

“ไม่ได้ๆ ยังหาคุณแม่ไม่เจอ คุณยายไปด้วยไม่ได้ เดี่ยวคุณแม่ตกใจ” ที่เธอไม่ได้รอให้พี่ตั้นมาด้วยก็เพราะกลัวว่าจะทำให้คุณแม่กลัว

เธอลองคิดดูแล้วที่คุณแม่ไม่มาหาเธอเลย ทั้งๆ ที่โรงพยาบาลก็อยู่ใกล้แค่นี้ จะต้องเป็นเพราะที่บ้านคนเยะเยะเกินไป คุณแม่ไม่ชอบคนวุ่นวายจึงไม่ยอมมา ถ้าเธอพาคนมาด้วยมากๆ คุณแม่ต้องไม่ยอมเจอแน่

“แล้วน้องหนูรู้หรือ ว่าคุณแม่หน้าตาเป็นยังไง” คุณตาเดินเข้ามาสมทบด้วยอีกคน

เจ้าตัวเล็กพยักหน้าไว้ๆ เรื่องนี้เด็กน้อยรู้ดี บิดาพูดเสมอว่าคุณแม่

นั้นสวยที่สุด เธอเองก็เห็นด้วย เมื่อวานพี่ตนเองก็บอกพี่เปรี้ยวว่าคุณแม่สวยมาก

“คุณแม่สวยเหมือนนางฟ้า คุณพ่อบอกว่าคุณแม่ของน้องหนูสวยที่สุด” เด็กน้อยยึดคอกขณะเอ่ยถึงมารดาอย่างภูมิใจ ก่อนจะยกมือโบกไปมา “น้องหนูไม่อยากคุยกับคุณตาคุณยายแล้ว น้องหนูจะไปหาคุณแม่”

“ตาไปส่งที่ประตูตีใหม่ ตารู้นะว่าตรงไหนมีพี่พยาบาลสวยๆ เยอะๆ” คุณตาใจดีเสนอ แต่เจ้าตัวเล็กช่างจำนรรจาแน่นขัดขึ้นเร็วๆ

“น้องหนูก็รู้” ดวงหน้าเล็กเชิดขึ้นสูง เธอเคยมาโรงพยาบาลนี้ตั้งหลายครั้งแล้ว จุดที่มีพยาบาลเยอะที่สุดถูกบันทึกอยู่ในสมองน้อยๆ เต็มไปหมด “น้องหนูไปเองได้ น้องหนูเก่งมากๆ คุณตากับคุณยายไม่ต้องห่วงเลย”

ดาบอัศวินถูกดึงออกจากกรักแร้ เจ้าตัวเล็กกระโดดขึ้นสูงที่หนึ่งและตัวตบดบฉับๆ ซ้ายขวาไชรส์กลิล

“เก่งจริงๆ ด้วย” จะมีเด็กน้อยไม่มีมารดาลักก็คนที่ว่าเริงสตีไซขนาดนี้ ยิ่งมองคุณยายก็ยิ่งเอ็นดู

“น้องหนูจะปราบเจ้าคนชั่วให้หมดไปเลย ซ่ามันทั้งหมด!” ดวงตากลมโตะฉายประกายความจริงจัง คล้ายผู้ทรงภูมิที่จะตามทวงความยุติธรรมให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก

“งั้นหมาขนมของยายสักหน่อยไหม จะได้มีแรงเยอะๆ” โดนตลีเหลือร่องก่อนกลมๆ ดูน่ากินมากถูกส่งไปเบื้องหน้า

“จะปราบคนชั่วต้องไม่หิว” เจ้าตัวน้อยลูบท้องวนเป็นวงกลม เป็นความหมายว่าเจ้าตัวกลมในท้องได้ถูกบรรจอาหารไว้จนเต็มแล้ว “น้องหนูต้องไปหาคุณแม่แล้ว คุณตาคุณยายกลับบ้านดีๆ”

เจ้าตัวเล็กกระโดดตุงๆ อีกที โบกมือลาแล้ววิ่งรู๊ดเข้าไปในตัวอาคารโรงพยาบาล สถานที่ที่ตนเองคุ้นชินพอๆ กับสวนทุเรียนของบิดา กระปรองสีน้ำเงินพลิวไหว่ไปตามแรงวิ่งไปข้างหน้า ร่างกระจ๊อยค่อยๆ เล็กลงตามระยะห่างแล้วหายวับไปเมื่อเลียวเข้าไปสู่พื้นที่ต้อนรับด้านหน้าของโรง

พยาบาล

“เอ...นี่ใครนะ”

ปลิวลม พยาบาลประจำห้องตรวจกุมารเวชกรรมเดินสวนเด็กน้อยเข้าพอดี ฝึเท้าก่อนไปทางหน้าเพราะน้ำหนักตัวที่เลยครึ่งร้อยไปอีกเกือบครึ่งทางซงักงัน หมุนตัววบระยะสุดท้ายของตนมาจับเจ้าตัวเล็กเอาไว้

“เอ...ป้าปลิวนี้นา สวัสดิ์ค่ะ” ไม่ได้ยกย่อน เด็กน้อยแค่ชอบเลียนแบบเป็นบางเวลา ดวงหน้าเล็กๆ ยิ้มแป้น เมื่อผู้ใหญ่ยื่นคิ้ว หรือท่าสื่อความหมายว่าอยากจะพุดเจ้าตัวขึ้นมาแล้ว

“น้องหนูหิวน้ำ น้องหนูหิวๆ หิวน้ำ”

ช่างรู้จักเอาตัวรอด ปลิวลมยิ้มกว้าง อดไม่ได้ที่จะพุดแก้แค้นปองๆ นั้นไปหนึ่งที แล้วชวนเจ้าตัวเล็กขึ้นอุ้ม

“ได้ ป้าปลิวจะพาน้องหนูไปดื่มน้ำเยอะๆ เลย แล้วพี่ต้นละ วันนี้น้องหนูมากับใครเอ่ย” ด้านหลังเจ้าตัวเล็กไม่มีพี่เลี้ยงประจำตัวตามมาให้เห็นมองไปโดยรอบก็ไม่เห็นบิดาตัวโต หรือคุณปู่แสนดีของเด็กน้อยแต่อย่างใด “นี่ย่าบอกป้าปลิวนะว่า...”

“น้องหนูไม่ได้หนีพี่ต้นมานะ ป้าปลิวปล่อยน้องหนู น้องหนูเดินเองได้” น้องหนูปฏิเสธรัว

ปลิวลมมองเจ้าเลือดเนื้อเชื้อไขของพยาบาลรุ่นน้องซึ่งผูกพันรักใคร่ดุจญาติมิตรคนสนิท ดาบอัศวินแกว่งไปมาในมือน้อย ร้างเล็กดี้นรนขลุกลักไม่ยินยอมให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้อ้อมแขนของผู้ใหญ่

“นี่เราแสนชานาตั้งแต่เมื่อไหร่กันฮือ” ล่าสุดที่เจอเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนหน้ายังเป็นเจ้าก่อนแบ่งช่างอดช่างอ้อนอยู่เลย

“แสน...คืออะไร” คำพุดแปลกหูดึงความสนใจของเด็กน้อยไปได้ เจ้าตัวน้อยเอียงศีรษะรอฟัง ตากลมแป่ว

“เอ...” กลายเป็นเจ้าตัวแสน แต่กลับไม่รู้ความหมายได้ด้วยหรือนี่

ปลิวลมครุ่นคิดคำตอบ แต่ยังไม่ทันได้ความ ใบหน้าเล็กๆ ก็ขยับเข้ามาใกล้ จนอยู่ในระยะสายตาสบกัน แล้วทวนคำเสียงเบา

“เอ...”

“...”

มีคนโดนตรอกรอบที่นับไม่ถ้วน เพียงแต่เจ้าของเบ็ดหาความรู้ความใดๆ ไม่เห็นที่พยาบาลหนึ่งไปก็ขยับเข้าไปใกล้อีกนิด แล้วกระซิบข้างหูส่งผ่านข้อความที่ได้ยินกันเพียงสองคน

“ป้าปลิวหิวนมรีปาว”

หิวนม?

ตรงไหนของเธอที่สื่อความหมายออกไปแบบนั้น

“บอกน้องหนูได้ น้องหนูไม่บอกใคร” สีหน้าจริงจังยิ่ง

จะร้องให้หรือหิวเราดี

ปลิวลมจ้องตอบดวงตากลมโต และก็ได้คำตอบให้ตัวเองแค่สี่พยางค์
นี่...

“เจ้าปีศาจน้อย” คำจำกัดความใดจะเหมาะสมยิ่งกว่านี้ได้อีก หน้าผากมนโยกติดหน้าผากเล็กอันปกคลุมด้วยแถวหนาม้าน้อยๆ “รู้ได้ยังไงฮิวว่า ป้าปลิวหิวนม กระเพาะน้อยๆ อันนี้มากกว่าที่หิว”

“ท้องน้อยๆ ของน้องหนูอิมแล้ว ป้าปลิวอ้าปากกว้าง ป้าปลิวหิว”

“อ้อ...” เพราะเธออ้าปากค้างไว้จึงถูกเด็กน้อยตีความไปว่าหิว เจ้าตัวน้อยนี้ชักจะน่ามันเขี้ยวเกินไปแล้ว “ก็ได้ ป้าปลิวจะยอมรับว่าหิว แล้วน้องหนูจะบอกป้าปลิวได้ไหมนะ ว่าหนีสี่ต้นมาที่โรงพยาบาลทำไม”

“น้องหนูไม่ได้หนี น้องหนูแค่จะมาหาคุณแม่”

“คุณแม่” เธอได้ยินผิดหรือไม่ มารดาเด็กน้อยไม่ใช่พยาบาลรุ่นน้องที่หายตัวไปตั้งแต่หลังคลอดคนนั้นหรือไง แล้วเจ้าตัวเล็กจะมาหามารดาที่นี่???...

“ป้าปลิวเห็นคุณแม่ของน้องหนูมั๊ย พี่ต้นบอกว่าเห็นคุณแม่อยู่ที่นี้”

“...”

“ป้าปลิวหิวนมอีกแล้ว” เจ้าตัวเล็กส่ายตัวไปมา ชักจะหงุดหงิดแล้วที่ป้าปลิวอ้าปากอยู่ตลอด

“อ้อ...ป้าปลิวขอโทษ” ปลิวลมกระชับร่างเล็กอีกนิด ค่อยๆ ใช้น้ำเสียงนุ่มอธิบายซ้าๆ “ป้าปลิวกำลังนึกว่าพี่ต้นจะเห็นคุณแม่ของน้องหนูได้ยังไง ป้าปลิวอยู่ที่นี้ทุกวันยังไม่เห็นคุณแม่ของหนูเลยนะ”

“น้องหนูได้ยินทั้งสองข้างเลย พี่ต้นเห็นคุณแม่จริงๆ” ตอนเอ่ยคำว่าทั้งสองข้าง เจ้าตัวน้อยยกมือขึ้นจับหูซ้ายไปขวา ขวามาซ้าย ก่อนจะยกมือไปคล้องคอผู้เป็นป้าแล้วโยกไปมา “ป้าปลิวช่วยน้องหนูหาคุณแม่หน่อยนะ”

“อืม...” งานยุ่งเสียแล้ว ที่บ้านเจ้าตัวเล็กจะรู้กันหรือยังว่าตัวป่วนประจำบ้านหายไป

“ป้าปลิว นะป้าปลิว”

“นั่นเดี๋ยวป้าปลิวพาน้องหนูไปถามคุณลุงหมอกันดีไหม ไม่น่าว่าคุณลุงหมอกันอาจจะเห็นคุณแม่ของน้องหนูก็ได้”

จากประสบการณ์การเป็นพยาบาลหน่วยตรวจกุมารเวชกรรมมาหลายปี ในสถานการณ์เช่นนี้จะยืนยันหนักแน่นชัดกับความคิดของเจ้าเด็กน้อยไม่ได้ นอกจากจะไม่สามารถทำให้อีกฝ่ายเชื่อได้แล้ว ยังจะทำให้ตัวเองเสียความน่าเชื่อถือจากเจ้าตัวเล็กไปด้วย

“คุณลุงหมอ เคฯ ไปหาคุณลุงหมอ”

ดาบอัศวินถูกซึ่ไปยังทางเดินที่เชื่อมไปยังห้องตรวจเด็ก ในสมองเล็กๆ ที่ไม่รู้ว่าจะบรรจุไอคิวไว้เท่าไร จำหลายสิ่งหลายอย่างได้ดีเกินเด็กวัยเดียวกัน

“ได้เลยค่ะ ป้าปลิวจะพาไปหาคุณลุงหมอกันเดี๋ยวนี้เลย” ปลิวลมกระชับเจ้าตุ๊กตักินในอ้อมแขน อดไม่ได้ที่จะฝังจมูกไปสูดความนุ่มนวลแรงๆ อีกที “ขออีกที” และฟังไปอีกทีติดๆ เมื่อเกิดความรู้สึกว่พยาบาลรุ่นน้องก็

คงอยากจะหอมแก้มหนุ่มนี้เช่นเดียวกัน แต่กลับถูกเจ้าตัวเล็กยกมือขึ้นมาป้องแก้มเอาไว้

“ป่าปวลิวพอแล้ว”

“ฮึ...มีหวงด้วยเหรอ”

“ป่าปวลิวปากแดงแดง แก้มน้องหนูเปื้อนหมดแล้ว เดี่ยวคุณแม่จะคิดว่าแก้มน้องหนูเป็นตุตดิง”

“ไม่เปื้อนก็เป็น ฮ่าๆๆๆ” ไม่พูดก็ไม่คิด พอได้ยินก็รู้สึกทันทีว่าใช่เลย

“ฮือ...น้องหนูไปป่าปวลิวแล้ว ปล่อยน้องหนูนะ น้องหนูจะไปหาคุณลุงหอมเอง น้องหนูไม่ไปกับป่าปวลิวแล้ว”

คนตัวเล็กตื่นนอนสุดแรง เอะอะใหญ่โต คนตัวใหญ่กระชับมือไปหัวเราะไป ชายหนุ่มในชุดทหารสีขาวยิ้มๆ คลายหัวคิ้วและแรงบีบรัดภายในช่องอกของตนลง หลังจากคุยสหายมาหลายนาที

“ผมว่าผมเจอแล้วละที่รัก คุณรีบโทร. กลับไปหาคุณนन्ह์เถอะ”

ปราณกันต์เผยรอยยิ้มมุมปากขณะกรอกเสียงใส่โทรศัพท์ เขาสามารถจินตนาการภาพใบหน้าดำหะมึนของคนที่กำลังเอ่ยถึงกับภรรยาได้ชัดเจน คุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวผู้รักลูกตั้งดวงใจ ผู้เอาทั้งชีวิตผูกไว้กับเจ้าตัวเล็กตั้งว่าต่อให้ลูกจะเอาโลกทั้งใบนี้ ก็จะไม่หาทางยกมาไว้ตรงหน้าให้ได้ เพราะได้ชื่อว่าเป็นบิดาเช่นเดียวกัน แถมเขายังมีเจ้าตัวเล็กเซงหน้าไปถึงสามคน แต่เรื่องบางเรื่องเขาก็ยังต้องยอมแพ้ เช่น...

ท่านประธานที่เคารพ

เขาไม่มีทางยกลูกๆ ไว้ในสถานะนั้นแน่ แต่ชานนท์ทำ คนใกล้ชิดคนโตบ้าง ไม่สิ คนในอำเภอที่รู้จักชานนท์คนโตบ้างที่ไม่รู้ว่าหากเจอเจอเรื่องใดไม่สำเร็จ พวกเขาสามารถเข้าหาผ่านทางใคร และอำนาจสูงสุดของสวนทุเรียนกำหนดปุ่ตอนนี้อยู่ในกำมือของใคร

“จำที่รัก ผมจะรีบกลับ” แต่ถึงเขาจะพ่ายแพ้ชานนท์ในเรื่องนั้น ก็ยังมีเรื่องที่เขาทำช่วย

อย่างน้อยๆ ภรรยาของเขาก็ยังอยู่ ช้ำความหวานที่หมั่นเติมเต็มให้ แก่กันก็ไม่ได้ลดลงเลยจากวันที่กลับมารักกัน หากชิ่งน้ำหนักจริงๆ อาจจะมากกว่าในตอนนั้นด้วยซ้ำ เพราะเรื่องราวต่างๆ ที่เคยกัดกินครอบครัวของเขาให้ทุกข์ทรมานค่อยๆ เลือนหายไปตามกาลเวลา พร้อมๆ กับการเสริมสร้างความรักความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นในทุกๆ วันที่ผ่านไป

จึงถือได้ว่าเขาชนะชานนท์ได้ขาดลอยไม่เห็นฝุ่นในเรื่องนี้

ปรากฏกันต์ยึดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อกาวน์หลังจากดวงสายจากภรรยาที่รัก ดวงตาเปล่งประกายความเหนือกว่า ในใจสามารถกลับมาสิงโลดต่อความพ่ายแพ้ของอีกฝ่ายได้ดังเดิม เมื่อภาระหนักถูกยกออกไปจากอก

อย่าคิดว่าเขาชั่วร้ายเลยนะที่รู้สึกยินดีกับความพ่ายแพ้ของอีกฝ่าย รู้สึกดีที่อีกฝ่ายได้ล้มรสชาติของการถูกรรยาทอดทิ้ง ใครใช้ให้นोटิตชานนท์ดันเคยมีใจปฏิบัติต่อภรรยาเขาแค่ไหน แถมยังรับบทเป็นพระรองผู้แสนดี ให้ภรรยาสุดที่รักของเขาชื่นชมในความตรงไปตรงมา มีน้ำใจนักกีฬา พุดไปหลายปีก็ไม่จบสิ้น

เขาในฐานะที่ต้องกล้ำกลืนรับบทเป็นพระเอกผู้โง่เง่าและยังอดรู้สึกชื่นชมอีกฝ่ายถึงขนาดขอเป็นเพื่อนแต่ถูกปฏิเสธ เพราะคนอย่าง ชานนท์กระโดดสูง ไม่นิยมคบคนโง่เป็นสหาย ก็ต้องมีแอบเก็บความแค้นไว้เล็กๆ น้อยๆ พอเป็นพิธี

เมื่อถึงวันที่ชานนท์พลิกมารับบทพระเอกผู้โง่เง่า ใจเขาขอมรู้สึกสิงโลดเป็นธรรมดา

รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏขึ้นบนใบหน้าแพทย์หนุ่ม ก่อนจะถูกภาพการย้อยุด โยกไปโยกมาของเด็กหญิงชนิกรณ์และพยาบาลผู้ช่วยของเขาเปลี่ยนให้เป็นรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยน หากเปรียบชานนท์เป็นผู้ร้าย เจ้าตัวเล็กแก้มป่องตรงหน้าก็คือนางฟ้าผู้มาโปรดบาปของบิดาโดยแท้

แพทย์หนุ่มผู้มีสถานะคุณลุงหมอดอกแขนเสื้อกาวน์ของตนเองให้สูง

ขึ้นอีกนิด ขยายวๆ ก้าวไปหาทั้งสองคน

“เอ๊ะ...เหมือนคุณลุงหมอกันจะได้ยินแว่วๆ ว่ามีใครจะมาหานะ”

“คุณลุงหมา!”

ไม่ เริ่มไม่ใช่นางฟ้าผู้มาโปรดบาปให้บิดาแล้ว นี่มันนางมารผู้มาพิพากษาโทษแทนบิดาชัดๆ

ปราณกัณฑ์ถึงกับหยุดชะงัก หลังจากกวาดสายตาไปโดยรอบ เขาก็ได้รับรอยยิ้มหวานหยดของผู้มารับบริการจากทั้งสี่ทิศไม่แบ่งแยกชายหญิง เด็กเล็ก คนชรา ลำตัวค่อยๆ รู้สึกหดเล็กลง และแน่นอน...เขาได้กลายเป็นคุณลุงหมาตั้งแต่นั้นที่นี่

ให้ตาย!

๓

โตแล้วต้องไม่โกหก

“คุณลุงหมอค่ะลูก ไม่ใช่คุณลุงหมา”

ปลิวลมกระซิบบอกเสียงอ่อน ไหนๆ คุณหมอก็ก็นำไปเรียบร้อยแล้ว แก่ไปอย่างไรตอนนี้ก็ไม่ทัน รังแต่ตั้งความสนใจต่อไปเปล่าๆ ไม่เป็นผลดี สู้แก้ไขความเข้าใจของเจ้าตัวเล็กในอ้อมแขน คราวหน้าจะได้ไม่มีข้อผิดพลาดเช่นนี้อีกจะดีกว่า

“ทำไมเรียกคุณลุงหมาไม่ได้”

เจ้าตัวเล็กเลียนแบบตาม กระซิบถามเสียงเบา แต่ดวงตาสุกสกาวทั้งคู่กลับจ้องไปที่คุณลุงหมอกันของเธอไม่กะพริบ ไม่ให้คนรอบข้างตีความผิดไปสักคนเดียวว่าคุณลุงหมอที่ตนเองร้องเรียกเสียงดังเมื่อครู่นี้เป็นคนอื่น

นางมารน้อย!

นี่ละเด็กน้อย พร้อมจะเรียนรู้ทุกสิ่งอย่าง...

ปลิวลมช่างคิดต่างจากแพทย์หนุ่มเสียจริง

“เพราะคุณลุงเป็นหมอ ไม่ได้เป็นหมาไงคะ คุณหมอเป็นคน แต่หมา

เป็นลัศตว์”

พยาบาลห้องตรวจเด็กอธิบายอย่างใจเย็น ช้าๆ ชัดๆ เธอค่อนข้างแน่ใจว่าเด็กน้อยจะเข้าใจ เพราะหมอกับหมาแตกต่างกันชัดเจนอยู่แล้ว กระทั่งได้รับคำตอบจึงรู้ว่าตนคิดผิด เด็กคนนี้มีความคิดแบบที่เธอตามไม่ทันเอาเสียเลย

“แต่พื้หมาไปหาคุณหมอมอได้นะ พื้หมาชื่อคุณหมอมอได้ด้วย” ที่บ้านของเธอพื้หมาตัวโตๆ ของคุณพ่อยังชื่อ ‘คุณหมอมอ’ เลย

“...” ปลิวลมเหมือนถูกรอกน้ำล้นปากกะทันหัน

“ทำไมป่าปลิวหิวนมอีกแล้ว”

“ป่า...”

“เดี๋ยวผมอธิบายเอง”

ไม่รู้อีกฝ่ายขยับฝีเท้าเข้ามาใกล้พวกเธอขนาดได้ยินเสียงกระซิบตั้งแต่เมื่อไร แต่เมื่อแพทย์หนุ่มได้ยินแล้ว เช่นนั้นก็ให้เขาเป็นคนอธิบาย

“คะหมอกัน”

ปลิวลมยื่นเด็กน้อยในอ้อมแขนไปสู่อ้อมแขนแพทย์หนุ่ม ซึ่งเจ้าตัวเล็กก็ยินยอมเฝไปหาคุณลุงหมอมอด้วยความเต็มใจ ยกสองมือที่ข้างหนึ่งยังคงถือดาบอัศวินไว้มันขึ้นโอบไปรอบคอ เอนใบหน้าเล็กๆ เข้าไปกระซิบที่หูของเขา

“คุณลุงหมอมอ คุณลุงหมอมอเป็นคุณลุงหมอมอไม่ได้หรือคะ พื้หมาของน้องหนูยังชื่อคุณหมอมอเลยนะ”

ดีแค้ไหนนะที่เจ้าตัวเล็กก็ใช้เสียงกระซิบ!

ใบหน้าของคุณลุงหมอกันหดลงไปอีกราวๆ สองนิ้วเต็มๆ เห็นจะได้กับความหมายในคำถามนี้ที่ตีความเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจาก...ถ้าคุณลุงหมอมอเป็นคุณลุงหมอมอไม่ได้ คุณลุงหมอมอก็ไม่เพี้ยว ลูพี่หมาของน้องหนูไม่ได้

“ถือว่าลุงผิดไปแล้วลูก!”

ปราณกันต์ยินยอมรับความผิดและปฏิญาณกับตัวเองเงียบๆ ในใจว่าจากนี้จะไม่สะใจกับการที่ซานนท์ถูกรรยาทิ้งไปอีก เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าเด็กน้อยคนนี้

“ลุงจะพาน้องหนูไปดูอะไรสนุกๆ กับพี่เจ้ายา น้องเจ้าจิง และน้องเจ้าชินที่บ้านลุงหอมดีไหม”

เจ้ายา เจ้าจิง เจ้าชิน คือลิงชนทั้งสามคนของบ้านสวนตากมล ลูกสาวและลูกชายของเขาเอง ซึ่งปกติเด็กๆ รู้จักมักคุ้นกันดีอยู่แล้วจากการไปมาหาสู่กันอยู่ตลอดของผู้ใหญ่ทั้งสองครอบครัว

เจ้ายาถือเป็นพี่ที่โตสุด เพราะอายุห่างจากน้องหนูถึงเกือบหนึ่งปีครึ่ง เจ้าจิงเป็นน้องน้องหนูไม่กี่เดือน แต่เพราะความเป็นเด็กผู้ชายและค่อนข้างเงียบ ชอบเข้ามมเล่นกับตัวเองเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่ค่อยซี้กันเท่าไร ส่วนเจ้าชินเป็นน้องคนเล็กที่อายุยังไม่ถึงสามเดือน ห่างจากทุกคนมากโขจึงมักจะถูกพี่ๆ ปล้นจับอยู่เป็นนิตย

“ดีๆ แต่น้องหนูจะหาคุณแม่ก่อน น้องหนูจะพาคุณแม่ไปด้วย” ที่ผ่านมาเธอชอบมาโรงพยาบาล แต่ไม่ค่อยชอบไปบ้านคุณลุงหอมกัน เพราะไม่ชอบเท่าไรเวลาที่ต้องเห็นพวกเขาให้คุณแม่แต่เธอไม่มี แต่วันนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว เธอกำลังจะได้เจอคุณแม่ ต่อไปเธอก็จะไปบ้านคุณลุงหอมกัน พร้อมกับคุณแม่ได้ตลอด

แค่ลองจินตนาการความสุขที่ปริ่มล้นจนเอ่อออกมาเป็นรอยยิ้มหวาน “น้องหนูบอกว่ามีคนเห็นน้องจ่าอยู่ที่โรงพยาบาลนะคะ”

ปลิวลมไม่รู้ว่ามีแพทย์หนุ่มมาทันได้ยินอะไรไปแค่ไหน จึงให้ความสำคัญให้อีกฝ่ายได้ทราบและเดินตามหลังทั้งคู่ไป เมื่อปราณกันต์พาเจ้าตัวเล็กออกเดิน

“คุณลุงหอมเห็นคุณแม่ของน้องหนูมั๊ยคะ”

“เห็นดีไหมนะ”

“เอ๊ะ...คุณลุงหอมห้ามโกหกนะ โตแล้วต้องไม่โกหก”

“แล้วถ้าคุณลุงหมอบอกว่าไม่เห็น น้องหนูจะยอมเชื่อคุณลุงหมอใหม่คะ”

การเลี้ยงเด็กสิ่งสำคัญคือต้องทำความเข้าใจกับเขาให้ชัดเจน ให้เขาได้มีสิทธิ์คิด มีสิทธิ์ตัดสินใจด้วยตนเองก่อน อย่าขัดเยียดเพราะคิดว่าเขาไม่รู้ เขายังไงก็ได้ เพราะนั่นจะเป็นการทำให้เขาปิดตัวเอง ปฏิเสธความจริงจากทุกทาง และไม่ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น

“แต่พี่ต้นบอกว่าเห็นคุณแม่ของน้องหนูจริงๆ นะ น้องหนูก็โตแล้ว น้องหนูไม่โกหก”

“งั้นเรากลับไปถามพี่ต้นให้ดีกว่าดีไหมคะ ว่าพี่ต้นเห็นคุณแม่ตรงไหนของโรงพยาบาล เราจะได้ไม่หลงกับคุณแม่เป็นไง” ตัวแปรของคดีนี้คือต้น ความจริงจะเป็นหัวหรือก้อยก็ย่อมต้องให้ต้นเป็นคนแก้ เหมือนน้ำหนักของสิ่งของในเมื่อนั้นละ เราได้สัมผัสมาแล้ว รู้แล้วว่ามันมีน้ำหนัก ใครจะพูดอย่างไรเราก็ยังจะเชื่อในสิ่งที่ได้สัมผัสมา มีแต่การได้สัมผัสมันอีกครั้งเท่านั้น เราถึงจะยอมรับความเปลี่ยนแปลง

“แต่น้องหนูได้ยืนยันจริงๆ นะคะ”

“แล้วน้องหนูได้ยืนยันไหมคะว่าพี่ต้นเห็นคุณแม่ตรงไหน”

ปราณกันต์หยุดเดินลงตรงแยกให้เจ้าตัวเล็กมองไปรอบๆ ได้เห็นความกว้างใหญ่ของตัวตึกซัดๆ บางอย่างภาพย่อมอธิบายได้ดีกว่าคำพูด

“น้องหนู...ไม่ได้ยืนยัน” คิตๆ ไปแล้วดวงหน้าเล็กๆ ก็ส่ายไปมาและก้มต่ำลงจนค้างซิดอก

“งั้นแล้วน้องหนูไม่อยากรู้หรือคะ ว่าพี่ต้นเห็นคุณแม่ตรงไหน”

คราวนี้เจ้าตัวเล็กพยักหน้าและเงยหน้าขึ้นจ้องคุณลุงหมอตาแป๋ว

“น้องหนูกลับบ้าน พี่ต้นต้องดูน้องหนูแน่ๆ ไม่ให้น้องหนูมาหาคุณแม่อีก น้องหนูจะหาคุณแม่”

ก็รู้เหมือนกันว่าทำไมจะต้องโดนดู

“งั้นถ้าคุณลุงหมอพาน้องหนูหาคุณแม่ให้หมดทุกที่ในนี้เลย แล้วเรา

“ไม่เจอคุณแม่ น่องหนูจะทำยังไง” ปรารถกันต์ยื่นหนทางตัดสินใจให้

“กลับบ้าน น่องหนูจะกลับบ้าน” เสียงดังฟังชัด ใบหน้าเล็กกระบายยิ้ม เป็นเส้น เพราะแน่ใจเหลือเกินว่าจะต้องเจอคุณแม่อยู่แล้ว ในสมองไม่มีความคิดว่าจะไม่เจอคุณแม่เลยสักนิด

ปลิวลมพ่อนลมหายใจออกจากปอดเหมือนยกภูเขาออกจากอกได้ สถานการณ์เหมือนจะคลี่คลายได้แล้ว แต่...ลมเหล่านั้นออกไปแค่ครึ่งทาง เท่านั้นที่มีอันต้องสะดุด

“แล้วถ้าน่องหนูเจอคุณแม่ คุณลุงหมอมจะทำไง”

นี่มันคำถามทำทนายชัดๆ เจ้าตัวเล็กกำลังยืนพินันกับแพทย์หนุ่ม เห็นๆ!

“น่องหนูจะให้ลุงหมอมทำอะไรก็ได้ทั้งหมดเลย”

ปรารถกันต์พินลงไปอย่างใจป้ำ เรียกได้เลยว่ายอมเทหมดทั้งหน้า ตัก ก็เขามืออะไรให้กลัวแพ้กัน ใครๆ ต่างก็รู้ว่าจามีกรหายไปอย่างไร้ร่องรอย รวากับคนทั้งคนได้สลายไปกับอากาศธาตุ ชานนท์ถึงได้เป็นบ้าเป็นหลังอยู่ ตั้งนานสองนาน การจะได้เจอจามีกรในตอนนั้นความเป็นไปได้มีแค่ศูนย์จุด ศูนย์หนึ่งเปอร์เซ็นต์เท่านั้น

“ได้ พุดแล้วพุดเลย ถ้าโกหกถูกหนอนน้อยจับกัน”

คนหนึ่งโต คนหนึ่งเล็ก ทำสัญญากันด้วยนิ้วก้อยสองขนาดให้ปลิวลม เป็นพยานอยู่ท่ามกลางทางแยกของตัวอาคารโรงพยาบาล ความสดใสรุ่งเรือง ขนาดนั้นไม่มีใครคาดคิดว่าเจ้าหนูน้อยจะได้กลับบ้านไปพร้อมกับความ ผิดหวังอันรุนแรงที่ทำเอาทุกคนที่พบเห็นเจ็บปวดหัวใจ

กว่าชานนท์จะเหยียบเบรคให้รถจอดลงเบื่องหน้าบ้านสวนทุเรียน กำหนดนี้ได้ เวลาที่เกือบจะสว่างเลยเข้าสู่ยี่สิบสองนาฬิกาเหลือเศษแค่นี้ที่เขาพ่อนลมหายใจที่ค้ำแน่นเต็มอกออกมาจนสุด เมื่อสุดท้ายก็ค้นพบว่า สามารถพาตนเองกลับมาถึงบ้านได้แบบไม่เหลือกลายไปเสียก่อน

บ้าน เบื้องหน้าก็คือบ้านเขาแล้วจริงๆ

บ้าน ที่มีท่านประธานตัวน้อยของเขารออยู่

บ้าน ที่ไม่รู้ว่าคุณประธานซึ่งอยู่ในนั้นตอนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง

ผลัวะ!

ซานนท์ผลักประตูเปิดออกพร้อมกับแสงไฟภายในบ้านต้อนรับกัน เป็นทอดๆ ช่วยกันยืนยันว่าภาพตรงหน้าไม่ใช่ฝัน เขาได้กลับมาถึงแล้วจริงๆ อย่างปลอดภัย ชายหนุ่มไม่รีรอ วิ่งเข้าไปหาร่างท่วมของบิดาซึ่งเปิด ประตูบ้านก้าวออกมา

“ขอโทษที่รับพ่อ เทียวบินเต็มกว่าจะหาไฟลต์บินลงกรุงเทพฯ ได้ก็ เกือบจะเย็น น้องหนูเป็นยังไงบ้างครับ”

เนื่องจากจันทร์ไม่มีท่าอากาศยานบริการพาณิชย์ ทางเลือกที่สะดวก สุดสำหรับเดินทางจากภาคอื่นๆ จึงเป็นการใช้บริการคนละครึ่ง ครึ่งทาง เครื่องบิน ครึ่งทางรถยนต์ ซึ่งก็ทำให้เขาเกือบคลั่งอยู่หลายหน

“หลับไปแล้ว” ซนาช่วยวางมือลงบนบ่าพาลงตบเบาๆ ความหมายคือ ไม่ต้องขอโทษ ไม่ใช่ไรสักนิด ก่อนจะเอ่ยต่อ... “แต่ร้องไห้ไปยกใหญ่ ข้าว ปลายก็ไม่ยอมกิน พ่อเองก็หมดปัญญา เลยได้แต่ให้นอนหลับไป”

ตั้งแต่เจ้าตัวเล็กเกิดมา เขาก็เพิ่งจะเคยเห็นแกร้องไห้เอาเป็นเอาตาย ก็หนนี้

“ยอมบอกไหมครับว่าเพราะอะไร”

“ยังจะเพราะอะไรได้อีกล่ะ ไอ้ต้นนะสิ ตาไม่ดีดันเห็นคนเหมือน แม่ยายหนูที่โรงพยาบาล แล้วยังดันมาปากสว่างเล่าให้ไอ้เบ๊รียวมั่นฟัง ยาย หนูได้ยินเข้าเลยออกไปตามหาแม่” พูดถึงเรื่องนี้ เขาเองก็ยังรู้สึกเคือง ไม่หาย

ซานนท์เองก็ถึงกับตาลุกเป็นไฟ...

แต่ไม่...เขาไม่ได้โกรธต้น ผู้หญิงอย่างจามิกรต่างหากที่ทำให้เขา เดือดดาล คนอย่างเธอนะหรือจะมาปรากฏตัวที่นี้ หลายปีมานี้แค่จะเผลอมา

แอบมองเขาและลูกสักคราก็ยังไม่มี ใจแข็งตั้งหินผา ความรู้สึกถูกหลอม เป็นเหล็กกล้าไปหมดแล้ว มีแต่เขา...

เหลวไหลสิ้นดี!

“พ่อตามันไปแล้ว ใจมันก็รู้สึกผิดจนอยากให้พ่อเอาปืนยิง แกก็อย่าไปซ้่ามันเลย มันเองก็ไม่ได้ตั้งใจ”

ชนาชัยไม่รู้จักความคิดบุตรชาย เห็นดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์ก็แย่งขึ้นเพื่อป้องกันเรื่องราวลูกกลามไปกันใหญ่

ต้นเป็นเด็กวัดที่เขาพามาอยู่ด้วยตั้งแต่เด็ก เห็นหลานสาวเขาตั้งแต่อ่อนแต่ออก แถมดูแลใกล้ชิดกว่าเด็กในบ้านคนอื่นๆ ความรักที่มีจึงเชื่อได้ว่าไม่แตกต่างไปจากพวกเขา เหตุการณ์ในครั้งนี้อีกฝ่ายก็เสียใจ และเพราะเหตุนี้เขาจึงได้กลั่นความโมโหไว้ส่วนหนึ่ง ไม่ได้โยนให้เด็กมันแบกรับทั้งหมด

“รู้แล้วครับ” เห็นความกังวลในดวงตาบิดา ชานนท์ก็รู้ว่าอีกฝ่ายตีความผิด จึงลดความแข็งกร้าวในดวงตาตนเองลง

“แต่ก็คงต้องอบรมกันอีกสักรอบ เกิดมีครั้งต่อไป ใครจะคิดว่าเราจะโชคดีเหมือนครั้งนี้อีก”

โชคดีแค่ไหนที่น้องหนูไปถึงโรงพยาบาลโดยไม่เกิดอะไรขึ้นระหว่างทาง แค่อคิดใจเขาก็เหววบตั้งถูกโยนลงเหว ถึงไม่ได้โกรธต้นเท่าไร แต่ก็ไม่อาจให้มีความผิดพลาดเช่นนี้เกิดขึ้นได้อีก

“แล้วแต่เกละกัน จะกินข้าวหน้อยไหม พ่อทำแกงไก่ใส่หน้อยไม่ไว้ให้แน่ะ”

ชนาชัยตอบว่าลูกไปทีอย่างเข้าใจและเคารพการตัดสินใจของลูก เหตุการณ์ครั้งนี้ถือว่าร้ายแรงจริงๆ ไม่หาทางป้องกันเอาไว้ก่อนให้ดีๆ คงไม่อาจสบายใจได้ในวันถัดไป

“ขอไปหาลูกก่อนครับพ่อ” ต่อให้ร่างกายจะเหนื่อยล้าแค่ไหน นานี่นี้ชานนท์อยากเห็นหน้าลูกก่อนสิ่งอื่นใด ยิ่งร้องไห้ไปขนาดนั้น ไม่รู้ว่า

ปานนี้หัวใจดวงน้อยจะบอบช้ำแค่ไหน

แค่หลับตาและลองจินตนาการไปหน้านั้น เขาก็ทुरนทुरายแล้ว!

“ถ้าปลุกได้ก็พาลงมากินอะไรสักหน่อยแล้วกัน พ่อจะอุ่นกับข้าวและนมอุ่นๆ ไว้ให้” เขาจนปัญญา แต่ผู้เป็นบิดาที่เจ้าตัวเล็กผูกพันรักใคร่ที่สุด อาจมีหนทางที่ดีกว่า

“ครับพ่อ” บิดาเขาไม่ใช่คนพูดมาก เขาเองก็เป็นพวกที่มึนที่พูดไม่เก่ง ส่วนใหญ่จึงเข้าใจกันและกันได้ง่ายๆ เพียงไม่กี่ประโยค ไม่คะยั้นคะยอ หรือยกเหตุผลต่างๆ มาอธิบายอะไรให้มากความ “อุ่นแล้วไม่ต้องอยู่รอนะ พ่อ ที่เหลือผมจะจัดการเอง”

“รู้แล้วนะ”

ชนาชัยตอบรับไม่อึดออด พຽງนี้เขายังมีประชุมเช้า ถึงแม้ว่าจะขมตานอนได้ตอนไหน แต่ก็ไม่ได้คิดจะอดตาหลับขับตานอนแน่นอน

ซานนท์พยักหน้า สองคนบิดาบุตรจึงได้เดินเข้าบ้านมาด้วยกัน ก่อนบิดาจะแยกไปทางครัวและเข้านอนได้ไปด้านบน เดิมบ้านสวนกำนันบุญเป็นบ้านครึ่งปูนครึ่งไม้ เพิ่งจะบูรณะใหม่ทั้งหมดเป็นปูนเปลือยทั้งหลังเมื่อสองปีก่อน แต่ทุกอย่างภายในก็ยังคงรูปแบบการตกแต่งไว้แบบเดิม โดยเฉพาะประตูไม้สักทองที่ฉลุลวดลายมังกรเหินทั้งบาน สถาปนิกเพียงแค่ให้ช่างถอดออกและนำกลับมาติดตั้งใหม่ ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

บ้านสวนกำนันบุญ เหตุที่มีชื่อเช่นนี้ เพราะผู้เป็นต้นกำเนิดของสวนทุเรียนคือปู่ของเขา กำนันบุญ นายโชติ กระโดดสูง ภายหลังเมื่อปู่ท่านจากไป บิดาก็มารับช่วงต่อและเจริญรอยตาม ทำอาชีพชาวสวนควบคู่กับรับราชการ ชาวบ้านละแวกนี้จึงมักจะเรียกบิดาเขาว่า นายอำเภอชัย ตามชื่อ ชนาชัย กระโดดสูง

เขาเคยถามปู่สมัยเด็กๆ ว่าทำไมต้องตั้งนามสกุลเช่นนี้ รู้ไหมว่าเพื่อนๆ ล้อเลียนเขาไม่เว้นแต่ละวัน โดยเนื้อแท้ปู่เป็นคนตลกถึงตอบเขาว่า...

‘พวกเขากระโดดไม่สูง จึงอิจฉาเรานะสิ ถ้าใครกล้าลื้อเลียนอีก ก็ตอบไปเลยว่ากระโดดไม่สูงอย่ามาพูด’

พอเขานำไปใช้จริงๆ กลับถูกเพื่อนๆ ล้อต่อไปอีกว่า ‘กระโดดสูงให้ดูดี ซี้ไม้ทั้งเพ’

เขาจึงไม่กลับไปฟ้องปู้อีก แต่ตั้งใจกระโดดให้สูงๆ แทน กลายเป็นว่าการที่จะกระโดดสูงๆ ได้ ต้องมีร่างกายที่แข็งแรงมากๆ เขาจึงขยันออกกำลังกายและเล่นกีฬาทุกอย่างที่มีอยู่ในโรงเรียน เมื่อโตขึ้นนอกจากจะเป็นนักกีฬาประจำโรงเรียน ยังได้เป็นแชมป์เหรียญทองกีฬาระดับสูงที่เกิดขึ้นจริงๆ ได้กลายเป็น นายชานนท์ กระโดดสูง ตัวจริงเสียงจริง พวกที่เคยลื้อเลียนเขาจึงไม่กล้าปรปักษ์อีกเลย

ส่วนเรื่องที่มา เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็เข้าใจเอง ว่าในอดีตคนเฒ่าคนแก่ มักจะตั้งชื่อหรือนามสกุลตามสิ่งของหรือสิ่งรอบๆ ตัว เพื่อง่ายต่อการเรียกและจดจำ จึงมีตาสี ตาสา ยายแมว ยายไก่ ยายนก แตกต่างจากยุคสมัยนี้ที่ทุกอย่างต้องดูยากๆ ไว้ก่อนถึงจะไม่เหมือนใคร ถึงจะเก๋เก๋สไตล์เดอร์

คำตอบสำหรับคำถามนี้จึงง่ายมากๆ เพียงแค่เด็กไม่เข้าใจเท่านั้น

ชานนท์ก็ก้าวข้ามบันไดขั้นสุดท้ายมาหยุดอยู่เบื้องหน้าประตูไม้สักทองหนึ่งในสี่บานที่มีรูปเอลซ่าในชุดกระโปรงสีฟ้าติดอยู่ตรงส่วนศีรษะของมังกร ช่วยลดทอนดวงตาที่แลดูดิ่งลึกเปี่ยมด้วยพลังกำลังอันแข็งแกร่งของผู้พิทักษ์ ให้กลายเป็นงูน้อยลูกสมุนตัวกระจ้อยในภูเขาคิมะ บานประตูที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นม่านห้องหอยของเขาและภรรยา มารดาผู้ให้กำเนิดท่านประธานตัวน้อย

และเธอก็ทิ้งพวกเขาไป!

กรอด!

บดกรามเข้าหากันแรงๆ เมื่อหวนนึกถึงเรื่องราวในวันวานที่ส่งผลร้ายแรงจนเกิดเรื่องราวบานปลายในวันนี้

เอียด...

ประตูที่ไม่ได้ปิดจนสนิทตั้งแต่ต้นถูกผลักเข้าไป เกิดเป็นเสียงบานพับเสียดสีกันขึ้นมาแผ่วเบา ทว่าภายในห้องก็ยังคงเงียบกริบ ไม่มีการเคลื่อนไหวตอบรับใดๆ บนเตียงขนาดคิงไซส์ก็ว่างเปล่าไร้เงาของเด็กหญิงตัวเล็กที่มักจะกลิ้งไปกลิ้งมาทั่วทั้งเตียง

ก็ไหนบิดาว่าน้องหนูหลับไปแล้ว?

ใจที่เพิ่งสงบลงได้กึ่งหนึ่งตื่นโลดขึ้นมาอีกครั้ง เขาหันหลังจะย้อนกลับลงไปที่ด้านล่าง หลังกวาดตาสำรวจไปรอบห้องแล้วปะทะเพียงความว่างเปล่า

ทว่า...

“พี่เอลซ่าว่าคุณแม่ของน้องหนูอยู่ที่ไหน คุณแม่จะคิดถึงน้องหนูรีปาว” เสียงเล็กเจือกระแสรั่นเครื่องดังลอดประตูเสื้อผ้าออกมา ตามติดด้วยการสะอึกสะอื้นที่เด็กน้อยเองก็ไม่คิดจะยั้งเอาไว้ เพราะในหลุมหลบภัยนี้มีเพียงตน หลุมหลบภัยที่เธอค้นพบว่าเหมือนได้อยู่ใกล้คุณแม่มากที่สุด

“พี่ตันโกหก พี่ตันนิสัยไม่ดี น้องหนูหาคุณแม่ไม่เจอ น้องหนูไม่เจอคุณแม่เลย ฮือๆ”

เจ้าตัวเล็กกำเสื้อมารดาไว้ด้วยมือหนึ่ง แแนบใบหน้าขึ้นน้ำตาลงไปบนนั้น สูดเอากลิ่นหอมอันเจือจางเข้าไปซ้าๆ เย็นนี้เธอตามหาคุณแม่ไปทั่วโรงพยาบาล เธอมั่นใจมากกว่าต้องได้เจอคุณแม่ ต้องได้กอดคุณแม่แน่นๆ เหมือนพี่เจ้ายา เจ้าจิง และน้องเจ้าชิน แต่เธอก็ไม่เจอ!

“คุณพ่อก็โกหก บอกว่าจะหาคุณแม่มาให้น้องหนู น้องหนูโทร. ก็ไม่รับ คุณแม่ก็โกหก บอกให้น้องหนูนอนๆ ตื่นมาได้เจอคุณแม่ น้องหนูตื่นมาน้องหนูก็ไม่ได้เจอคุณแม่” ถ้อยคำตัดพ้อเอ่ยออกมาไม่ขาดสาย ความเสียใจที่สะสมมายาวนานถูกความผิดหวังในวันนี้ออกมาจนหมดสิ้น “น้องหนูคิดถึงคุณแม่ พี่เอลซ่าพาน้องหนูไปหาคุณแม่หน่อยนะ น้องหนูจะไม่ดื้อไม่ซน น้องหนูจะเป็นเด็กดี”

ภายในหัวใจอันบอบช้ำไม่มีผู้ใหญ่คนใดสามารถให้ความหวังได้อีก

แล้ว เจ้าตัวเล็กเห็นเพียงตุ๊กตาในอ้อมแขนของตน เสียงอ่อนหวานเหมือนหัวใจกำลังจะขาด ต่อให้หัวใจทำด้วยหินผาก็ยังต้องปริกระจาย นับประสาอะไรกับหัวใจที่ทำจากก้อนเนื้อซึ่งวางทั้งหมดไว้ในกำมือน้อยๆ นั้นไปแล้ว

ซานนท์ชะงักงัน แผ่นหลังที่ค่อยๆ เหยียดตรงสิ้นไหว ความคมเข้มกล้าแกร่งอันเคยฉายชัดเต็มดวงตาถูกฉาบด้วยม่านทึบของสิ่งที่เรียกว่า ความเจ็บปวดโดยพลัน

ผู้คนภายนอกต่างรับรู้กันเพียงว่าภรรยาเขาหายตัวไปหลังคลอด เธอทอดทิ้งเขาและลูกน้อยไว้เบื้องหลัง ปล่อยให้เขาแทบกลายเป็นบ้ากับการพลิกแผ่นดินตามหาเธอ มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่ามันไม่ใช่การทอดทิ้ง แต่เป็นการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่ เป็นการทำเพื่อเขา เพียงแต่เธอไม่เคยถามว่าเขาต้องการเช่นนั้นหรือไม่ ไม่เคยถามว่าเขายังมีคนอื่นในหัวใจโดยไร้เงาของเธอจริงหรือ

เขาจึงจงใจกระทำให้ทุกคนเข้าใจเธอผิด จงใจให้เธอได้ยินเรื่องราวผิดๆ เหล่านั้น ได้ยินเรื่องของพวกเขาพ่อลูกอยู่เสมอไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใด เพื่อจะใช้สิ่งเหล่านั้นล่อตึงเธอกลับมา เพราะเขาจะไม่มีทางตามเธอไป ไม่มีทางอ่อนวอนให้เธอกลับมา เขาไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ไม่เคยกระทำการเลวทรามให้เธอต้องชอกช้ำ ไม่เคยนอกใจให้เธอเห็นหรือได้ยิน คนที่ตัดสินใจอะไรเองทั้งหมดโดยไม่ถามความจริงให้กระจ่าง สมควรสำนึกได้ด้วยตนเอง

แต่เธอก็ไม่เคยกลับมาเลยสักครั้งเดียว!

เธอใจแข็งยิ่งกว่าที่เขาคิด เขาจึงตั้งใจแข็งให้มากกว่า แต่ตอนนี้คนที่คั่นอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา คนที่อ่อนไหวที่สุดในเกมนี้ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาควรจะทำอย่างไร!